

Sněm první:

NEMETHON

Martin Kulich

SNĚM PRVNÍ:

NEMETHON

MARTIN KULICH

Toto své první dílo věnuji právě Vám, čtenářům.

Nesmírně si vážím Vašeho zájmu a doufám, že Vás tato kniha provede stejně zajímavou poutí, jakou byla pro mě samotného.

*Každé slůvko zpětné vazby, sdílené na portálech **Goodreads** či **Databáze knih**, pomůže formovat mou budoucí tvorbu, nasměrovat pokračování příběhů ze světa série Sněm i další projekty.*

*Za grafiku děkuji své ženě,
za korekci děkuji svému kolegovi Lukášovi,
všem betačtenářům děkuji za skvělé připomínky.*

PROLOG

13. ČERVENCE, 48 L. PŘ. Z., CAPUT MUNDI

Nekonečný křik zmožené, potem potřísněné Aurélie konečně utichl, když jej vystřídal pláč a naříkání malého novorozeného chlapce, jenž od ní byl ihned odnášen. Matce zatrnulo ve strachu o jeho zdraví, když poprvé na okamžik spatřila barvu jeho očí pokřtěnou černým nádechem.

S koncem nekonečně dlouhého porodu a nástupem vyprošené úlevy si náhle uvědomila hroživě působící spoušť, která se nacházela všude kolem. Kusy látky potřísněné krví a dalšími tekutinami, jež si netroufala určit, ustarané pohledy všech přítomných a zápach táhnoucí se vzduchem dohromady připomínaly malý kus bitevního pole na konci dlouhého, úmorného boje.

Všem v místnosti se ale ulevilo, když felčar přetínající pupeční šňůru potvrdil po zběžné prohlídce zdravou povahu dítěte a přenechal jej zabalené v jemné dece připraveným služebným.

Celý porod začal před východem slunce časně z rána a ztěžka se táhl až do času oběda. Nářky a bědování nebohé Aurélie tak zkomplikovaly spánek celému sousedství.

Třetí dítě mělo být nejen jejím posledním, ale i jediným, na němž záviselo zachování jejího rodu, neboť i samotní kněží potvrdili jeho vyprošené mužské pohlaví.

Kromě jizvy z mladistvého popálení hyzdící levou dlaň byla Aurelia mladá a zdravá. Ve dvaceti letech mělo jít vše jako po másle, ale dítěti se na svět nechtělo. Jako by snad předjímaló útrapy před ním stojící a zkoušky, které se mu život chystal postavit do cesty.

Nářky chlapce postupně utichaly a služebné rozevřely dřevěné robustní dveře vedoucí do ložní místnosti, aby se mohl novorozenec seznámit nejen se svou vznešenou matkou, ale i se svými dvěma staršími sestrami Minorou a Majorou. Ty toho sice ve svém útlém věku příliš nenamluvily, ba ani nenachodily, ale jakmile jim služebné do místnosti pomohly, okamžiky plné nevinného sourozeneckého zírání mluvily za vše.

V ložnici se rozjasnilo, když otrokyně na povel roztáhla dlouhé závěsy. Mladému chlapci se tak před očima odhalil náznak bohatství vyjádřený majetkem, kterým byla jeho rodina obdařena a požehnána. Mimo zástup služebnictva i otroků, přihlížejících a kmitajících kolem celé události, odkryly paprsky světla nádherné mramorové stěny ohraničené pozlaceným sloupovím a poctěné výstavou mistrovsky malovaných obrazů.

Vzduch v místnosti se rozproudil a pomalu vnášel nádech nového života.

Když Auréliina matka Rutilie poznala na své dceři, že již nabyla zpět několik málo zoufale potřebných sil, vyjádřila netrpělivě velmi

očekávanou myšlenku: „Drahá, ač na tobě vidím značnou únavu, je třeba vyslovit jméno tvého prvorozeného syna a představit jej tak světu.“

Její pravdivá slova s sebou nesla nevyřčenou váhu. Narození syna do významného rodu Juliánů znamenalo v Mířské říši velkou událost, neboť již v den svého příchodu na svět získalo dítě postavení a bylo spojeno s předpokladem významné role, která ho v dospělosti měla čekat.

Aurélia se na posteli posunula do sedavé polohy, aby se tak mohla matce a všem ostatním dívat do tváří čelem a zpříma. Její bolesti i vyčerpání musely jít stranou. V očích své matky by si netroufla projevit slabost, natož pak před zraky služebných či otroků. Z matčiny i z otcovy strany se v rodině nesla konzulární tradice a Aurélia byla nyní ženou préтора. Za každých okolností z ní muselo její postavení vyzařovat. Politika byla všude.

S dobrým vědomím mravů s její pozicí spojených tak matce strojeně odpověděla: „Odpusť, matko, ale bez svého muže chlapce nepojmenuji. Je to právo a přednost, kterou mu nemohu odepřít. Kromě toho si přeji, aby to bylo naše společné rozhodnutí. Svět může počkat.“

Aurélia tak znovu projevila svou sílu nejen rozhodným slovem, ale i překonáním odporu svého nyní křehkého těla a zmožených hlasivek. Z jejích pohybů bylo patrné, jak slabě se ve skutečnosti musela cítit, a přesto se nenechala zlomit nátlakem své matky.

Rutilii se tento postoj nezamlouval, což v její tváři, prozrazující vráskami první známky stáří, Aurélia dobře poznala. Přesto však zaznamenala její nelibost jako jediná, protože se matka rozhodla nepokazit zázrak zrození svého vnuka malichernou neshodou. Místo toho si po nepatrném cuknutí v mimice své tváře upravila dlouhé, propletené hnědošedé vlasy a tiše přikývla.

Nakonec pocítila ke svému překvapení i trochu pýchy při pohledu na vítězství své dcery v malém boji mezi její vůlí a ochablým, poslušnost vypovídajícím tělem. Jen matka dokáže rozeznat a pochopit náročnost takového jednání.

Na moment si všichni užívali radost ze šťastné a zdravé rodiny. Většinu překvapilo, že se chlapec narodil již s jedním zubem, což využili k odvedení pozornosti od neobvyklého zbarvení chlapcových očí. Padlo pár vtipů a prázdných řečí, než nastal čas, aby se Aurélia uchýlila k zaslouženému spánku a odpočinku.

Toho dne se na mladého chlapce přišly zeptat či podívat zástupy lidí, chudých i ušlechtilých, prostých i vzdělaných. Přinášeli s sebou dary a přání ke zdraví a štěstí, jiní hráli pod okny na loutny a další zase nosili květiny. Rutilie všechny bez rozdílu přijímala, přestože se někteří přišli jen zalíbit či přiživit na štěstí její rodiny. Nabízela občerstvení, bavila je svou přítomností a snažila se prodat příběh o tom, jak snadný porod pro její dceru byl.

Vystupovala jako důstojná matróna. Pravdou však bylo zejména to, že odmítala představovat vnuka jako bezejmenného. Naznačovalo

by to nerozhodnost, pro kterou v rodině nebylo v očích veřejnosti místo.

První věc, kterou Rutilie zařídila těsně po opuštění dceřiny ložnice, bylo však vyslání otroka se zprávou pro chlapcova otce Laura. Ten se měl dle zprávy neprodleně dostavit domů a věnovat se rodinným povinnostem.

Rutilie pomalu přemýšlela o tom, že prodá nedochvilného posla gladiátorům za nesplnění jejího požadavku, když ve večerních hodinách rozrazil ten samý otrok vchodovou bránu do rodinného sídla a přidržel ji svému pánovi.

Auréliin manžel byl nižšího vzrůstu a v jeho tváři hnízдила únava nesoucí se jako daň za privilegia náročné pozice. Náplň jeho práce zahrnovala zastoupení konzulů a řešení soudních sporů, kterých nebylo v hlavním městě říše nikdy pomálu.

„Pán domu přišel! Kde mám syna? Chci ho bez otálení vidět! Bohové nás vyslyšeli a požehnali svou přízní!“ vykřikl Laurus z plných plic s nadšením.

Prétor byl oděn v senátorské prošívané tunice s přehozenou půlkruhovou tógou z jemné látky sahající pod kolena a jako obvykle v ruce nesl zápisy ve svitcích ze zasedání. Jeho čistě působící bílý oděv doplňovala zlatá spona ve tvaru vavřínového listu spínajícího šatstvo pod levým ramenem. Dominantním prvkem jeho vzhledu však byly zejména husté hnědé vlasy sahající až po hřbet.

Razil si cestu po svém panství, až jej poprvé spatřil v uvítací hale. Mlčky přistoupil ke své tchyni a prohlížel si chlapce.

„Jak je na tom Aurélia?“ zeptal se Rutilie, která mu předávala jeho syna z náručí. „Celý den odpočívala, ale podle felčara jí nic není. Jistě tě ráda konečně uvidí. Dal sis přeci na čas,“ neodpustila si jízlivou poznámku.

„Ach ano, dnes byl náročný den pro nás pro všechny. Zdá se, že naši sousedé dělají zase problémy a všude jsou zmatky. Nezapomeň ale, že je to jen na rok,“ odpověděl omluvně prohlížeje si novorozeného dědice.

„To je pořád, ale hlavně že už jsi tady. Zprávu od otroka jsi převzal včas?“ ptala se s výhrušným pohledem a přetrvávající myšlenkou, že otroka prodá, pokud její zprávu nedoručil okamžitě.

„Stráže ho nechtěli pustit do paláce, ale ano, zpráva se ke mně donesla krátce po poledni. Tady Satis na mě pak čekal před jižním vchodem až do večera, vid' Satisi?“ otočil konverzaci směrem k otrokovi.

„A-Ano, můj pane prétoře,“ odvětil otrok skromně a pln překvapení, že byl puštěn ke slovu.

„Dost bylo řečí, chci vidět svou manželku,“ odsekl již s mírným podrážděním a zamířil směrem k ložnicím.

Nebylo běžné, aby ženy takto mluvily s vysoce postavenými muži, nebo i s muži prostšími, ale Laurus dobře věděl, že jeho život by byl o hodně složitější, kdyby si Rutilii a její část rodiny zprotivil.

Svou rozespalou ženu přivítal polibkem a položil mezi ně chlapce na postel. Během chvíle se dohadovali na jménech a Aurélia dlouho trvala na tom, že chce syna pojmenovat po svých předcích, kteří byli

velice vlivní a zachovávali dlouhou tradici. Nakonec se však Laurovi povedlo prosadit si svou. Věřil, že jeho syn dokáže velké věci a proslaví se i bez pomoci úspěšných jmenovců či jejich historie.

Následující den světu představí Gaia Laura z rodu Juliánů.

V noci téhož dne zůstalo v juliánském sídle kromě strážných vzhůru jen velmi málo služebnictva. Většina lidí pro rodinu pracujících na noc odcházela do svých nedalekých domovů a otroci zůstávali hlídání strážnými ve své prosté chatce na okraji zahradního prostranství.

Na spícího Laura dohlížela drobná služebná jménem Idris, která přes noc vždy dbala i o jeho sestry a pracovala v rodině již řadu let.

Žena ve středním věku si nedovolovala ani okamžik spánku, vědoma si trestu, který by ji čekal, kdyby se v její nebdělosti dětem cokoliv přihodilo. Kromě toho byla za svou pozici vděčná. Juliány všichni vnímali jako štědré pány. Chovali se k ní vždy slušně, i přes temperament jejího pána, který se občas projevoval.

Byl to teplý letní večer a Idris na sobě proto měla jen lehké, modrobílé pracovní šaty, které doplňoval šátek stejných barev stahující její špinavě blondaté vlasy.

Ticho spojené s klidem noci jí vyhovovalo. Dny jí oproti tomu připadaly příliš rušné a u dětí si navíc připadala jako doma. Jako by

byla součástí rodiny, přestože ji bohové neobdařili vlastními potomky.

Seděla u malého kulatého dřevěného stolu, na kterém měla položený koš s hromadou oblečení a krabičku s krejčovským náčiním. Opodál tiše spaly ve svých kolébkách všechny tři ratolesti.

V místnosti se nezvykle ochladilo, zatímco si krátila dlouhou chvíli zašíváním poničeného otrockého šatstva při světle svící. Dobře známý klid jako by se začal pomalu vytrácet a střídalo jej nevysvětlitelné napětí.

Na zádech jí zamrazilo, ruce se jí roztřáslly a docela hluboce se píchla jehlou, až se jejím vyjeknutím malý Laurus, ležící nejbližší v neklidném spánku, zmateně probudil.

Rychle si obvázala prst kouskem kapesní látky, kterou měla kvůli dětem vždy při ruce. Nastávající pocit nevítanosti se jí držel a obklopoval ji jako neúprosný břechťan. Všimla si, že se jedno z dětí probudilo a chtěla k němu jít, aby ho ukolébala zpět ke spánku, ale nohy... nohy ji náhle neposlouchaly.

Neklid postupně přecházel ve strach a zmatek. Idris netušila, zda jen usnula a zažívala prapodivný noční děs, nebo zda ji postihla nějaká neblahá nemoc, ale celá situace se jen zhoršila, když se z místnosti postupně začalo vytrácet světlo.

Nechápala, co se dělo. Plameny svící dosahovaly stejné výšky jako kdykoliv jindy, přesto se z nich vytrácela síla a paprsky se ztrácely v nicotě. Zůstaly po nich jen malé, žlutooranžové kmitající památky připomínající neobvykle zbarvené krystaly, které jako by své

vlastnosti a dary již nechtěly sdílet s okolním světem a jejich roli světloňošů převzal chladný měsíční svit.

Panika ji začala přemáhat a v obavě o děti se pokusila vykřiknout. Marně, v krku měla sucho, jako by nepozřela dlouhé dny bytí kapku vody.

Zavřela oči a pomyslela na to, že to byl jen zlý sen. Noční můra, která měla brzy odejít. Nebylo to skutečné a neměla se čeho bát, říkala si.

Překrývaly se v ní pocity, které všechny znala, avšak žádný z nich tak dobře a důvěrně, jako se jí nyní představovaly.

Strach, zmatek, chaos.

Měla pocit, že zaslechla kroky a o moment později si uvědomila, že zvuk bot tupě narážejících na dlážděnou podlahu vycházel zpoza místa, kde právě seděla.

Nemohla si být ničím jistá, protože ji přemohla závrať. Místnost se s ní točila, jako by byla pod vlivem toho nejsuššího alkoholu, krétského vína, nebo snad pořádnou dávkou mekonionu z makových listů.

Neslyšela přitom nikoho vcházet do místnosti, dveře byly zamčené a klíče měl jen důvěryhodný personál a členové rodiny.

Hluboký chlad se jí prodíral do morku kostí. Ze strachu vzešla panika.

Pomalů ji minula tmavá silueta postavy, která se rozhlížela po okolí. Idris nedokázala poznat, o koho se jednalo, nýbrž jen že šlo

o ženu zahalenou v dlouhém černém plášti s rudým prošíváním a hlubokou kapucí skrývající její tvář.

Osoba o ní dobře věděla, ale nevěnovala jí žádnou pozornost. Místo toho zamířila přímo ke kolébce malého Laura.

Idris se znovu pokusila křičet. Snažila se zvednout, odtrhnout cizinku od chlapce.

Marně.

Každý pokus o odpor prohluboval její pocit bezmoci, její zoufalství, samotu a zmatek v jejím srdci.

Po tvářích jí stékaly slzy.

Kde jsou strážé? Jak se sem ta osoba dostala? Co chtěla dětem provést?

Postava se přiblížila k Laurově kolébce. Chlapec na ženu užasle zíral, v jeho temných očích však byly vidět stejné nejistoty, jaké zažívala nedaleko sedící chůva.

Nebrečel, nekřičel. Oba byli němí.

Postava se k dítěti sehnula a začala šeptat. Idris ji ale špatně slyšela, jako by jí zalehly uši.

Rozeznala jen pár vět ve starém jazyce: „...Peditatus eris et imperator. Tu eris puppa et rector. Audies vota mea. Tu eris homicida et salus...” ty jí však nedávaly smysl. Nic jí v tu chvíli nedávalo žádný smysl.

Šero okolo kolébky postupně nahrazovala tma a paralyzovaný Laurus hleděl do stropu bez sebemenšího hlásku, bez mrknutí. Všechno muselo probíhat očima diváka tiše a nenápadně, jako by

i tanec listů švelících ve větru měl být slyšet silněji, přitom se Idris zdál svět najednou tak hlasitý.

Pišťelo jí v uších a šepot se jí zarýval hluboko do myšlenek jako ty nejostřejší hroty. Na významu však nezískával. Byly to pro ni naproste nesmysly.

Ticho.

Šepot se vytratil.

Pocity se vytratily, zbylo jen prázdno a Idris se z posledních sil pokusila naposledy vykřiknout. Žena se na ni prudce otočila. Idris dobře věděla, že jí zírá přímo do očí, i když pod její kápí viděla jen čirou, hlubokou tmou. Tmu, ve které se nebohá chůva začala topit. Tmu, která ji pohlcovala a která přetvářela svět i život v pekelné utrpení.

Toho večera spatřily zdi juliánského panství Idrisinu klidnou tvář a upovídanou povahu naposledy. Nikdo od ní už nikdy nic neslyšel, nezažil úsměv, ani nepoznal štědrost jejího srdce.

KAPITOLA 1.

12. ŘÍJNA, 18 L. PŘ. Z., SEVER AGALIE

Agalie byla země rozdělena mezi šedesát kmenů podobné kultury a vyznání. Napříč kmeny panovaly již celá staletí rozbroje a války, ale i obchod, posvátná spojení a společný respekt pro tradici. Před dvěma staletími vyplnilo společenství těchto kmenů Mířskou říši i s jejím hlavním městem zvaným Caput Mundi a zanechalo po sobě nezměrnou zkázu s nespočtem mrtvých. Později však spláceli potomci svých agalijských předků svými životy, prolitou krví, potem, bohatstvím i důstojností tento vzniklý dluh.

Posádka jednotěžňové obchodní lodi Kreatus s ohyzdnou nestvůrou vyřezanou na přídi se těšila na změnu kurzu, která měla po výsadbě jejich samozvaného pasažéra nastat.

Na Bellovaqském severním pobřeží na ně nečekal žádný zisk, odpočinek a jistě ani stopa po zábavě. Nejbližší přístav široko daleko se nacházel až v Gelbahi, kde je mohla přivítat přinejlepším barbarská společnost a trocha Goulóbnéské medoviny. I tato nepřilíš vábná vidina však byla několik dní plavby daleko. Když ale posádku

požádala o převoz osoba pověrami vážená, jako byl muž nyní stojící opřený o obrovský štít přibitý k lodní stěně, nemohli odmítnout. Aspoň tak to říkal kapitán v Donlýnijském přístavu, odkud vyplouvali.

Většina posádky byla frustrovaná, protože její členové pocházeli z různých koutů Mundusu a nesdíleli tak cit pro tradice svého kapitána, které mu přikazovaly pohostit tohoto cizince a splnit jeho přání.

„Za chvíli se budeme muset rozloučit, dryídaai,“ promluvil kapitán k muži u štítového zábradlí. Cizinec byl oblečen ve zbytečně dlouhém, ošuntělém šedém hávu s hlubokou kapucí a širokými rukávy. Takové oblečení prozrazovalo lidem jeho kultury postavení skromnosti a vědění spojeným s jeho celoživotním povoláním.

Při pohledu na cizince by nevěřil, že někdo tak prostý s sebou ve skutečnosti nesl vědění, o kterém se mohlo kapitánovi jen zdát. Přestože však muž působil na první pohled neznalého člověka jako obyčejný vandrák s pohledně ostrými lícními kostmi, byl na jinak zasmrádlé a špinavé lodi na rozkaz vnímán jako šlechta či equit.

„Za mé služby bych si zasloužil řádnou odměnu, taková výprava nepříjde levně a moji hoši mi to jen tak neodpustí,“ pokračoval, „myslím to ale s úctou, pane, po vás nic žádat nakonec nemůžu a ani nechci,“ řekl se snahou zaonačit větu tak, aby muži naznačovala možnost projevit štědrost.

Nechtěl vyjít s prázdnou, ale odměnu skutečně nemohl požadovat. Možnost nabídnout pomocnou ruku dryídaiovi byla pocta, která s sebou nesla náklonnost bohů.

„Vždyť vidíš jak, prostý život s sebou vezu, drahý kapitáne. Nemám byt' své šatstvo, znalosti či důvtip svůj. Mohu ti však slíbit, že loď tvou dobré časy čekají. Ochota tvá a pohostinnost vaše zapomenuta nebude, to bohové vědí,“ odvětil muž, aniž by spustil pohled ze zvětšující se pevniny na přibližujícím se obzoru.

„Vždyť nakonec, oni vše vidí.“

„Jo a jo, to jo, bohy ty já zas na svý straně chci! To nikde jinde nekoupim!“

„Jen... je tu teda ještě taková maličkost. Totiž, kluci jsou už tak dost na jehlách a když s lodí doplujeme až k pobřeží, budeme pak muset čekat na příliv. Říkal jsem si... no víte... že bysme vám spustili monoxyl a... můj důstojník by vás ke břehu vlastnoručně dopravil sám!“ vykoktal ze sebe kapitán.

Nevěděl, jak s tou osobou mluvit. Celý život strávil na moři, v přístavních tržištích či tavernách, kde člověk jen těžko narazil na někoho takového. Vlastně o jemu podobných slyšel vždy převážně z vyprávění, až někdy sám pochyboval, zda skutečně existovali, neboť někoho jemu podobného spatřil jen jednou, a to před více než deseti lety.

Jeho váhání se ale nemohlo vyrovnat strachu z bohů a hrůzy z jejich vzteku. Ty by si proti sobě jistě pošťval, kdyby muži převoz odmítl. A kdyby ho hněv bohů zázrakem minul, hrozil by se

přinejmenším své bábinky Jagixie, z jejíchž příběhů se všechny tradice dozvěděl už jako malý kluk. Ta by jistě z mrtvých vstala, kdyby se dozvěděla, že její vnuk ukázal potřebnému drýdaiovi záda.

„Zachovej klid, kapitáne, dosti jsem vás všechny zneužíval,“ přitakal muž a věnoval mu s úsměvem hluboký pohled do tváře, „přijmu rád monoxyl vás, důstojníka zde ponechej však, neb zbytek cesty docela sám zvládnou.“

Kapitán musel přiznat sám sobě, že z té osoby vyzařovalo jisté kouzlo. Když se zadíval do jeho modrých očí, připadal si jako doma. Jako by se ze světa vytrácely starosti a vše bylo o něco jasnější. Mužova tvář tuto vlastnost posouvala ještě dále, neboť vypadal od pohledu sympaticky a světažně.

„Totiž... je to od vás moc hezký, že mu chcete ušetřit síly a tak, ale... my budeme ten monoxyl ještě potřebovat, víte?“ odpověděl kapitán nejistě.

„Ach, ale jistě že vím!“ uchechtl se muž, „ničeho se neboj a důvěru věnuj mi svojí. Cestu si zpět k vám najde i bez pomoci další.“

Nikdy neodpovídal přímo, vždycky v hádankách. Příjemná tvář nebo ne, tohle by kapitána dohnalo po čase k šílenství. Starý monoxyl není žádné kdovíjaké bohatství, ať si ho nakonec klidně nechá, pomyslel si a na projev souhlasu zabručel.

Před spuštěním chtěl kapitán ještě člun zkontrolovat. Monoxyl se skládal z jednoho velkého kusu kmene většícího stromu, který se už od pradávna za využití různých postupů vydlabával tak, aby se v něm vytvořil dostatečný prostor pro posádku a náklad, ale aby i stěny

zůstávaly dostatečně silné a bezpečné pro pobyt na nevyzpytatelných vodách.

Kapitánův děd mu vyprávěl, jak museli jeho předkové před vynálezem kovových nástrojů vnitřek vypalovat a těžce dlabat pomocí pazourků. Být to i dnes tak nevděčná dřina, dvakrát by si kapitán svou oběť rozmyslel.

„Ty dva kmínky nechte si tu rovněž, k potřebě mi nebudou,“ přerušil nečekaně kapitánovy myšlenky svými slovy dryídai, zatímco sbíral svou vycházkovou hůl a cestovní pytel.

Bohové a do toho všeho se pohybuje tiše jako smrt, pomyslel si a zalapal po dechu.

„Ale pane, to jsou přece vahadla, nechci vás urazit, ale... bez nich by se to celý mohlo převrátit a... umíte vy vůbec plavat?“ zarazil se kapitán.

„Umím a věř mi, co říkám, dobře promýšlím si,“ odpověděl s dalším úšklebkem, „i ta pádla si ponechejte zde, jen by mě zdržovala na cestě mé.“

„Ale pane, pádla...“

„Tak věř mi už, ach bohové...“

„Bohové ne! Ty není třeba otravovat! Maj být na mý straně! Errhm, tak jo tak jo, prostě to spusťte chlapy!“ rozkázal zmatené posádce, která začala okamžitě spouštět plavidlo.

Agaliiské lodě nebyly zrovna technologickým převratem. Většinu práce musela zastat hrubá lidská síla a obchodníci tak často přenechávali podobné úkony, jako bylo spouštění těžkých monoxylů,

otrokům. Muž v šedém hávu si ale úmyslně zvolil tuto loď, protože stejně jako on i kapitán neměl v lásce vlastnictví lidských bytostí.

Vahadla, jež kapitán cizinci nabízel, nebyla ničím jiným než obyčejnými kládami, které pluly s rozestupem od člunu po jeho stranách připevněné tak, aby pomohly udržovat rovnováhu. Jejich nepřítomnost se projevila okamžitě ve chvíli, kdy byl člun spuštěn do vlnící se vody.

S cizincovou sebejistotou takový pohled však vůbec nepohnul. Ten naopak s nadšením pronesl: „Výborně, no konečně! Kudy dolů dostanu se nyní?“

„Tady po žebříku, pane!“ odpověděl svižně mladý důstojník spouštějící provazový žebřík přes palubu lodi.

„Nuže tedy, za dary vaše díky mé vám náleží, kapitáne, důstojníku, celé posádce děkuji. Nechť vás na cestách potkají hojnost štěstěny, obchod dobrý a dobrodružství mnohá,“ loučil se muž.

Než domluvil, stihl si vyměnit pohled s každým z posádky. Věděl, že si bude dobře uchovávat v paměti tváře těch, kteří mu nezištně, i když občas třeba trochu mrzutě, pomáhali. Někteří mu pohled opakovali s nedůvěřivými úšklebky, jiní se jali za další práci.

Nechal své dlouhé, vlnité hnědé vlasy naposledy uchvátit všudypřítomným větrem, který byl téměř každodenní součástí života na lodi plující po nekonečných vodách. Vzal si svou hůl i pytel se zásobami a vydal se po žebříku ke svému monoxylu houpajícímu se na vlnách podél trupu lodi.

Námořníci sledovali jeho sestup a kapitán se div nemodlil, aby chudák mořem nepolíbený muž nespádl a neutopil se.

S rukama plnými svého skromného majetku neměl sestup jednoduchý. Po chvíli však lanový žebřík překonal a s lehkým zavravoráním nasedl do svého neposedného plavidla, které se díky novému pasažérovi docela nezvykle uklidnilo.

Nabídl svému publiku poslední pohled a na znak rozloučení zamával. Posádka mu gesto zdráhavě opětovala, tedy ti z nich, kteří mu ještě věnovali zbytky své pozornosti.

Muž se na plavidle pohodlněji usadil, odložil pytel mezi nohy a oběma rukama chytil svou hůl, kterou se opřel o lodní trup. Poté jen zavřel oči a zpomalil svůj dech. Kapitán Kreatusu netušil, co měl v plánu a jak se chtěl dostat na břeh bez pádel, ale pomalu o to ztrácel zájem. Byl posledním na palubě, kdo se o mužovo počínání ještě stále zajímal. Svou roli v tomto šílenství již odehrál. Cítil se spokojen s tím, že se chýlilo ke konci a on si tak mohl plout za svým, potom co cizinci nabídl dostatek pohostinnosti.

Členové posádky se jeden po druhém přesouvali za svými povinnostmi, zatímco i kapitán obrátil svou pozornost, rozdával rozkazy a vysvětloval směr další plavby, když ho náhle přerušil šum zčeřené vody vycházející z místa, kam před okamžiky spustili cizincův monoxyl.

No jasně že už se topí... pomyslel si.

Ohlédl se, ale ke svému překvapení viděl muže stále pevně usazeného v plavidle.

„Dryídaii! Něco se děje s tvým člunem! Určitě tu loví náká... potvorná bytost! Spěchej rychle zpátky k nám, ještě to zvládneš!“ křičel vyděšeně za osobou na loďce bezradně unášené vlnami.

„Tak už mi věř, hlavo dubová!“ okřikl ho naposledy vzdalující se dryídai, když se voda pod jeho monoxylem zčeřila ještě silněji a plavidlo se dalo samovolně do svižného pohybu směrem k pevnině.

Kapitán se popadl za hlavu a běžel k přídi, aby se přesvědčil o tom, co právě spatřil. Loďka plula sama, a to jako o závod. Z muže se stal pouhý obrys v dáli dřív, než se stihl důstojníka zeptat, zda i on zaznamenal onen úkaz, či zda snad kapitánovi přeskočilo.

Chvíli zůstal jen mlčky stát, až se mu nakonec začal muž ztrácet z dohledu úplně. Zavrtěl hlavou a otočil se zpět k posádce, zatímco nadále pochyboval o svém zdravém rozumu.

„Tak eeh... chlapi, na své místa, popadněte vesla, musíme se stočit na severo-...“ chtěl pokračovat v rozdávání rozkazů, když v tom ho opět přerušil syčící zvuk šplouchající vody, jak si tentokrát už prázdný monoxyl v dálce razil cestu zpět k jeho lodi.

Ohlédl se za obživlým plavidlem, jen aby jeho pozornost uchvátil další úkaz.

„Kapitáne!“ volal důstojník a mával při tom zběsile rukama, „pojďte se rychle podívat!“

Když doběhl za důstojníkem, který se ohýbal přes štítové zábradlí na zádi Kreatusu, jeho překvapení prohloubil trup lodi, přesněji místa, kde byl popraskaný, začínal trouchnivět či kde bylo třeba jiné údržby. Všechny poškozené části jako by zázrakem rovněž ožily a začaly se

samy opravovat, nebo lépe řečeno *zarůstat*. Z vrzající stěžně se náhle pomalu pnuly rostoucí kořeny, aby ji pomohly pevněji ukotvit a spojit se tak přirozeně s lodním podpalubím. Nevábnou nestvůru na přídi porostl nejdříve mech, jenž byl následován jemným trávnikem a květinami. Z ráhen pod plachtami začaly růst větvičky s malými jablky a díry v plachtách samy zarůstaly pevnými popínavými rostlinami s listy jako záplatami. Celé dění bylo doprovázeno hlasitým praskotem, švelem rychlého růstu travin, květin i plodin a chvěním celé lodi. Voda v okolí Kreatusu se vířila a bublala, jako by ji přiváděl k varu obrovský kotlík umístěný na vodním dně, přesto z ní však nevycházela žádná pára. Trup lodi postupně srůstal, spáry mezi jednotlivými prkny mizely a konstrukce postupně působila stále více jako jeden celistvý kus obrovského monoxylu.

Divy se děly, kam jen oko dohlédlo a kapitán, ten muži konečně uvěřil.

Ráno třetího dne putování po pevnině muži připomínalo prostředí domova. Na severu, odkud pocházel, se první náznaky zimy objevovaly velmi brzy a chladný podzimní vzduch mu byl starým dobrým známým.

Stejně jako lesní podrost s prorůstajícími hrby trávniku v okolí byl i on ve svém spacím vaku pokryt vrstvou ranní rosy. Kůže však

naštěstí nepromokla a s pocitem tepla v měkkém lůžku složeném z příhodně rostlého mechu pod zády se mu vůbec nechtělo pohodlí opouštět.

Otočil se směrem ke slunci, jehož paprsky se prodíraly kmeny, větvemi i korunami okolních stromů a připomínaly tak, že už skutečně nastal čas pokračovat v cestě.

Muž se vysoukal ze svého nocoviště a oblékl si šedý háv, který měl přes noc zavěšený na větvi opodál. Když smotával spací vak a vkládal jej do cestovního pytle, připomněl si, že se mu pomalu tenčily zásoby jídla.

S bezstarostným úšklebkem si vzal poslední kus chleba, který mu zůstal z lodních zásob svých převozníků jako poslední, a dobře zralé jablko, jako chutnější přílohu.

Zatímco jedl, přemítal nad tím, že ač byli pohostinní, vůbec mu jeho převozníci nechyběli. Nebyl si totiž jistý, jestli byl horší zápach všudypřítomné rybiny, nebo jejich zpocených a nemytých těl. Na druhou stranu, ani on sám po takové cestě jistě nevoněl nijak vábně, uvědomil si.

Na koupel bude ale čas později, teď musel najít cestu do Arctunu a promluvit si s tamními dryídoi. Doufal, že by mu mohli s přihlédnutím k důvodu opuštění jeho domova poradit, kde by bylo jeho služeb potřeba.

Ve svém učení se kromě jiného dobře seznámil i se čtením z map a ta, kterou mu dal náčelník domovského oppida, byla zručně kreslená. I tak mohl ale jen hádat, kde přesně se v tuto chvíli nacházel.

Arctunské severní lesy byly územím nikoho a kromě několika málo obchodních cest zde člověk nepotkal nic než nekonečnou přírodu a divočinu.

Balzám na duši pro muže jako byl on, a přesto komplikace pro neznalého cestovatele. Muž tuto výpravu sice už jednou podnikl v době, kdy tudy putoval se svým mentorem, který ho vzal po úspěšném dokončení dvaceti let učení na jeden z arctunských Sněmů, ale i tak by pro něj bylo těžké najít správný směr, kdyby neovládal dryídaické znalosti.

Po pečlivém porovnání mapy a úhlu, pod kterým se nacházelo zářivé podzimní slunce, byl přesvědčený, že musí dále pokračovat na jih, aby se setkal s mírskou obchodní cestou vedoucí příhodně přímo do cíle jeho putování. Aby však měl jistotu, v jakém směru se domnělý jih vůbec nacházel, rozhodl se poradit s místními.

Přistoupil k nejbližšímu stromu a něžně k němu přiložil svou dlaň, jako by chtěl požádat o pomoc starého přítele. Počínal si pomalu a opatrně. Zavřel oči a vnímal své okolí. Vnímal známou píseň přírody a řeč jejích pyšných obyvatel.

Vložil svou důvěru do klikatých rukou mohutného kmene, o který se opíral. S klidnými, mělkými a pravidelnými výdechy otevřel svou mysl nově nalezenému druhovi tak, aby i on poznal, že před mužem nemusí skrývat svou moudrost a znalosti. S každým dalším okamžikem cítil, jak opadají pomyslné chladné zdi stvoření nehybně stojícího před ním. Vnímání samotné existence stromu se v tomto procesu docela měnilo. Najednou jako by před ním nestála jen pouhá

rostlina, ale bytost s vlastními příběhy, s vlastní osobností a pocity. Vnímal, jak si větve a kořeny, propojené se svými sousedy, pomalu předávaly tiché zprávy. Slyšel jejich šeptaný hlas a naslouchal šumivé řeči okolních listů. Veškeré rušivé zvuky z okolí se pro něj vytrácely, jak jeho propojení se stromem, s nově poznaným přítelem a jeho druhy narůstalo. Odpor, který zprvu cítil, když opřel svou dlaň o hrubou kůru, byl obrácen v pohlcující přivítání.

Celý průběh tohoto umu vyjadřoval klid a důvěru v okolní přírodu, což zdejší rádi přivítali, neboť jim jen málokdo takto rozuměl.

Muž si byl po rozloučení a otevření očí svou cestou rázem mnohem jistější. Otočil se sice docela jiným směrem, než původně očekával, ale vyrazil s úsměvem na tváři. Kdyby se býval spolehl jen na své znalosti čtení z map, pravděpodobně by minul Arctun o pěkných pár dní cesty a bloudil by, dokud by ho nějaká dobrá duše nenavedla.

Ač bylo jeho vstávání toho dne neochotné, cesta mu příjemně utíkala. Přestože ho ranní rozprava poněkud unavila, síly v jeho věku rychle nabral zpět i za svižné chůze.

Směr udržoval pravidelným kontrolováním polohy slunce a náklonu stínů, aby tak nemusel neustále obtěžovat okolí svými dotazy a dále se vyčerpávat. Když už věděl, kudy se vydat, stačilo mu pouze z cesty nesejít.

Za chůze si v hlavě maloval vyhlídku nového začátku v cizí, neprozkoumané zemi. Věřil, že zde jeho schopnosti naleznou

patřičného ocenění a snažil se nemyslet na strasti, vztahy a radosti, které nechával za sebou.

Později odpoledne upoutal mužovu pozornost hluk a pokřiky z povzdálí, které však nedokázal rozlišit. První domněnka se jej snažila přesvědčit o tom, že se mohlo jednat o lovce a že se již blížil ke svému cíli. To ale rychle zavrhl, protože se svými omezenými loveckými znalostmi dovítívil toho, že na sebe lovci v lesích běžně nechtěli příliš upozorňovat, aby si tak nevyplašili veškerou zvěř široko daleko.

Jistě se mohlo jednat o cestovatele, jako byl on sám, nebo snad o nějaké obchodníky.

Ať už zaslechl kohokoliv či cokoliv, rozhodl se vydat směrem, ze kterého pokřiky přicházely. Netoužil sice o zpestření zbytku cesty lidskou společností, daleko raději vítal klid, přírodu a prostou samotu, ale jeho přirozená impulzivní zvědavost zvítězila nad moudřejší opatrností.

Agaliané byli tradičně proslulí nejen svým bojovným duchem, ale i citem pro sounáležitost a uctívání nápomocných tradic, jež nesměly být jemu podobným upírány. S touto vidinou překonal i další zaváhání a pokračoval vstříc vzdáleným hlasům.

Otřel si špinavé tváře, usušil pot a rychle k sobě přičichl, aby zjistil, zda by cizince nevyděsil svým pachem dříve, než by dostal možnost je spatřit a poznat.

Možná přede mnou raději utečou... pomyslel si, když napřímil hlavu ze svého podpaždí.

Nebylo o co stát, ale i přesto doufal, že by mu mohli cizinci projevit trochu pochopení s přihlédnutím na náročnost cestování lesem po svých. Nakonec Agaliané nebyli nikdy pověstní svým citem pro hygienu, jak mu sám i kapitán Kreatusu drsně připomněl.

Když muž dorazil na místo, ze kterého se domníval, že zvuky vycházely, našel jen prázdnou bahnitou cestu vedoucí skrze jinak hustý porost lesa. Cizinci zanechali ve hlíně dva páry hlubokých čerstvých rýh po kolech od vozu a domněnka o obchodnících se tak rázem stala skutečnější.

Překvapivé však bylo ono množství stop, které vůz doprovázelo. Bylo jich totiž nezvykle mnoho na prostou obchodní výpravu. Pravděpodobně se jednalo o cenný náklad, který si vyžadoval početný doprovod bránící jej před lupiči.

Když se člověk stával dryídaiem, musel se kromě jiného seznamovat alespoň se základy všech znalostí, které ovládal jeho mentor a postupně se v nich zdokonalovat. Dryídaické Sněmy pak sloužily i k jejich výměně a předávání dalším zástupcům řádu ústní formou.

Ačkoliv uměli dryídaiové dobře číst, což z nich mezi Agaliany dělalo menšinu, svá moudra nikdy nezapisovali, ani nekreslili praktické ukázky. Pro tento postup existovala řada důvodů, jako bylo například procvičování paměti vedoucích k delšímu zachování zdravého rozumu v pokročilém věku, který se s nimi pojil, ale i zajištění toho, že znalosti nikdy neopouštěly řád a nepadaly tak do nepravých rukou.

K mužově smůle však jeho mentor patřil k těm, kteří své schopnosti stopování převzali pouze touto ústní formou a předal mu tak čistě teoretické poznání. Nikdy spolu tento um pečlivěji necvičili. Dokázal sice rozeznat stopy početnější skupiny a vyvodit z nich jisté předpoklady, ale to by zvládl i rozmazlený, venkovem nepolíbený mířský šlechtic.

Povšiml si několika hlubších děr ve tvaru okovaných kopyt prozrazujících přítomnost jezdců na koních, které obepínaly pěší šlépěje prazvláštních tvarů uprostřed skupiny s malými rozestupy mezi jednotlivými otisky. Nevěnoval jim však příliš pozornosti a vyrazil za skupinou v přesvědčení, že dorazil na odbočku, která se měla brzy připojit k mířské obchodní cestě.

Nezkontroloval si přitom zda se tento směr shoduje i s úhlem náklonu stínů a s polohou slunce. Na své pomyslné průvodce v mladistvé neopatrnosti naopak docela zapomněl.

Pokračoval zrychleným tempem a nebral ohled na vlhké, lepkavé bahno tvořící těžký obal pokrývající jeho cligae. Pravdou bylo, že pro svou výpravu nezvolil zrovna nejvhodnější obuv. Moderní mířské sandály se však během uplynulého léta setkaly s obrovskou oblibou ve všech koutech jemu známého Mundusu a při návštěvě tržišť bylo obtížné nalézt jiné možnosti vyhovující jeho obrovským chodidlům.

Cesta se klikatila a muž pomalu ztrácel přehled o směru chůze, který bylo již i daleko náročnější kontrolovat vzhledem k tomu, že se už téměř stmívalo a jeho původní stínová ukazatelé se pomalu chystali k odpočinku v docela jiné poloze, než ve které je dříve zanechal.

Čím déle následoval stopy skupiny cizinců, tím více si uvědomoval zbrkllost svého jednání. Procházel tudy pouze jednou a ve skutečnosti s jistotou nemohl vědět, na koho zde mohl narazit.

Zvolnil ze svého tempa v zamyšlení. Třeba mu byly tyto černošedé představy našeptávány pouze jeho paranoidním, podezřívavým já. Bylo šero a svit slunce pomalu nahrazoval silný odraz měsíce blížícího se říjnovému loveckému úplňku. Za šera a za tmy se nakonec zdálo vše daleko více nepřátelské a i ta nejpohostinnější místa působila rázem chladněji a pustěji

Mohl se v těchto pochybách zkrátka utábořit mimo cestu a nenápadně vyčkat bezpečí ranního úsvitu, pro což by se jindy už možná rozhodl, ale dryídaiové, podobně jako další skupiny ovládající zvláštní nadání, spoléhají na svůj cit a porozumění okolí. Vnímají více podnětů než jiní, jako by žili s darem rozšířeného poznání.

Muž nyní naslouchal tomuto daru. Daru, který mu říkal, že musel jednat, neboť se ve svém postupu unáhlil. *Kdybys byl jen o malou trochu konkrétnější, prozradil bys jak...* říkal si nyní, ve tmě osamocen, jako by se svým pocitem a vjemem mohl hovořit.

Vzpomínal na slova svého mentora o důležitosti zachování klidu. S chladnou hlavou zavrhl možnost rozmluvy s okolní přírodou. Ta by mu jistě prozradila, zda si počínal zbrkle a jestli na něj v okolí čekalo nebezpečí. V takovém počítání by však byl příliš zranitelný a navíc by jej příliš vyčerpalo. Pokud by se měly jeho náhlé podezíravé pocity naplnit, případná sebeobrana by mohla mít ničivé následky.

Kdyby měl komu, odpřisáhl by, že byl sledován. Připadal si jako lovná zvěř osamocená hluboko v cizím teritoriu. I přes to stále zachovával svůj klid.

Zastavil se a ani se nehnul. Pokud byl někdo nebo něco v okolí, ztrácel se ve tmě stejně jako on sám. Hlučným pohybem by na sebe jen upozorňoval, a to neměl v úmyslu.

Naopak se příkrčil a ve svém nehybném posedu se zaposlouchal, aby představu o situaci obrátil ve svůj prospěch. Postupně uklidnil svůj dech a zaměřil se na drobné detaily, které jeden po druhém prozrazovaly nápovědy skryté v hluboké, ačkoliv blízké, tmě. Veškeré dění kolem něj získalo na síle a sluch byl nyní jeho zrakem.

Vítr, potok tekoucí opodál, žáby a cvrlikání cvrčků, ty všechny a mnohé další zvuky musel nyní potlačit, aby zaznamenal lámání drobných větviček, jemné trhání mechu s podhoubím a další náznaky kroků opatrně došlapujících na lesní povrch.

V tento moment už si byl jistý. Někdo se plížil kolem a nebylo to jen zvědavé zvíře. Pokud by se jednalo o vlka, tlupu šakalů, nebo rysolva, nevšiml by si jich pouhým poslechem. Takové šelmy byly na celoživotní lov zvyklé a neprozradily by se podobně neopatrnými pohyby. Navíc by je byl schopen vycítit svým nadáním, protože stejně jako stromy a vše do lesů patřící byla i zvířata součástí přírody.

Kroky naštěstí nebyly v bezprostřední blízkosti, alespoň si to muž myslel. Musel jednat dřív, než by se taková situace změnila a cizinci dostali příležitost k přepadení ze zálohy.

Vzpřímil se.

Vytáhl ruce zpod pláště a nasadil si svou hlubokou kapuci. Vycházkovou hůl chytil pevně oběma rukama před sebou a zavřel oči.

Neměl v úmyslu nikomu ani ničemu ublížit a místo snahy o tiché odplížení se jal udělat úplný opak. Rozhodl se na sebe upozornit tak, aby si cizinci přepadení dvakrát rozmysleli.

Doufal, že by možná zjistil, že nebylo třeba ustupovat a že i oni se plížili proto, že v něm viděli hrozbu. Nakonec on byl ten, kdo bezhlavě pronásledoval je.

Se zavřenýma očima se opřel o svou hůl, zabodl ji do země vši silou a sklonil k ní hlavu. Měla se nyní stát jeho součástí a on měl být součástí její, stejně jako je zesláblý či padlý strom podporován svými silnějšími druhy poblíž, byla v tuto chvíli hůl oporou jemu.

V místě, kde se setkala se zemí, začal z bláta růst mech následovaný mladým světlezeleným trávníkem, jakoby vytrženým z císařské zahrady. V tentýž okamžik z hole vyrašily slabé dřevěné kořínky a zavrtaly se do lesních hlubin. Postupně pak sílily a proplétaly se podle příkladu svých příbuzných, aby vytvořily podzemní srůsty a mohly si tak se všemi předávat informace, sílu i život v obrovském kořenovém závalu.

Brhlíci pomalu usínající v korunách stromů se probrali z polospánku a dali se do nepravidelného zpěvu, jenž se nesl lesem jako malá poplašná óda.

Lesní podrost se rozechvěl s epicentrem dění v místě doteku hole se zemí. Odtud se kromě jiných rozšiřovaly i nerovnoměrně rostoucí květiny připomínající narcisy s modrými listy a žlutomodrým

pestíkem, které se po dovršení stopy dospělého muže ve výšce rozzářily a staly se tak malými svícemi plápolajícími ve větru svými poupaty.

Když se jev dostal k prvním kmenům, probudil je ze spánku a s nimi i hlívy na nich parazitně rostoucí. Houbou se po odmlce začaly pnout žilky podobně modré barvy a okraje jejich ústřice připomínajících klobouků se rozzářily stejně jako okolní květiny.

Muž se ani nehnul a navzdory zavřeným očím viděl celou scénérii cizíma očima živě před sebou.

Z okolí se slétaly nekončící zástupy světlušek, které dále poletovaly mezi okolními stromy a tvořily rojovitá uskupení různých velikostí a tvarů.

To byl dostatek světla na to, aby se do tance přidaly i stíny všech zúčastněných, mezi kterými se daly nalézt i ty patřící překvapeným cizincům, odhalených a zaražených mužovým činem.

S holí pevně zabodnutou v zemi zvedl hlavu, aby se seznámil s přesilou sedmi po zuby ozbrojených postav na jednoho.

K mužově spokojenosti se zdálo, že jeho plán vyšel. Vyvolaný přírodní úkaz útočníky zaskočil a opět před ním stála otázka dalšího jednání. Členové skupiny stáli však daleko blíže, než si myslel.

Neuměl zacházet se zbraní tak dobře, aby tuto přesilu zdolal, i kdyby nějakou měl. Svou holí by se jen těžko ubránil a ani svým umem ve vrhu kamením si nebyl příliš jistý. Dát se do útěku se zdálo být daleko rozumnějším řešením, ale tím by prozradil, že vyvolané

lesní povyražení bylo pouhou šarádou. Kromě toho jej cizinci již drželi v obklíčení.

Sedm, pomyslel si.

Nebyl čas na dlouhé rozhodování, ale ani prostor pro zbrklé činy. Prohlédl si skupinu před sebou pečlivěji a utvrdil se v přesvědčení, že se nejednalo o žádný druh příjemné společnosti. Na okamžik se pozastavil nad svou hloupostí v následování cizích pokřiků, ale rychle ze sebe krátké zaváhaní setřásl.

Brhličí zpěv ustal.

Nabízelo se použití hrubých sil. Útočníci byli od pohledu přece jen obyčejní hrdlořezové, kterým pravděpodobně nešlo o nic víc než o prachobyčejné loupení, ale použití dryídaiských schopností ke zranění druhých byla vždy až ta naprosto nejzazší možnost, které se dodnes, s výjimkou cvičení ve výuce, úspěšně vyhýbal. Uvědomil si, že si doposud počínal nepředvídatelně a útočníky se mu povedlo překvapit. Rozhodl se křehké nejistoty v jejich očích využít alespoň slovy. V hlavě si projev své výhružky představoval vyjádřený silným, hrubým hlasem, naplněným sebejistotou a hrdinstvím. Navenek však vypustil: „U-už a-ani krok, pakliže-e v kámen nechcete p-p-proměnění býti!“ koktavě a kolísavým tónem.

I tak si skupina hrdlořezů vyměnila zmatené pohledy. Druhý z nich, z mužovi levé strany, oděný v hnědočerné kožešině přehozené přes ramena, pronesl směrem ke skupině něco v mángérijštině, čemuž kvůli ostrému nářečí muž nerozuměl. Domyslel si ale, že výhružky mu vůči cizojazyčné skupině nepomohou, protože se hrdlořezové

před ním začali pomalými kroky opět přibližovat se zbraněmi připravenými k boji.

Vsadil na pověřčivost a začal hlasitě mumlat nesmysly v dávno zapomenutém jazyce s původem v agalianském runovém futharku. Mával přitom rukama a prudce sebou trhal, jako by chtěl na útočníky shodit samotné nebe a rozdrtit je svou *majestátní* silou.

„Né co si to tu hraješ, té šašku?“ ozval se za mužovými zády známý jazyk s tvrdým přízvukem okořeněný povyšným tónem.

Muži zatrnulo.

Je jich tu víc.

Nemělo ho to překvapit. Přítomnost dalších útočníků měl vycítit, nebo ji alespoň tušit. Připravil se k využití svých sil.

Otočil se přes rameno a spatřil vysokého hrubiána v okované kulaté helmě s velkou obouruční sekerou a tunikou z tvrdé kůže zdobenou náhrdelníkem se dvěma zahnutými zuby a malými totemy. Na obličeji si všiml náznaků vrásek a pod ním hustého plnovousu staženého kusem látky pod krkem. Jako by takový pohled nepůsobil sám o sobě dost nebezpečně, celé jeho tělo neslo od hlavy až k patě různá tetování prostého mangérijského futharku, jehož symboly byly namalovány či vyryty i na totemech.

Na něj nemůžu...

„Co hledáte tak bezbožně dlouhou dálku od domova svého? Potřebujete poradit, kterým směrem na cestu zpět se vydat?!“ zkusil se ze situace znovu vymluvit.

Mezi Agaliany a Mangérijci panoval mír, ani jeden národ však neholdoval přítomnosti toho druhého, pokud z ní neplynul potenciál vlastního zisku. Ačkoliv zůstávali dryídaiové nestranní podobným sporům, tasené zbraně muže obkličující vykreslovaly v šeru světluščího svitu nejistý tón v jeho hlasu.

„To ty vypaděš ztráceně. Nevyhrožej mém chlapém něčím, co sém nedokéžeš!“ křikl na něj, vědom si své výhody.

„Nemáš představu ani, co podobní mně silami svými dokázati mohou, Mangárijče. Moudřejší bude, když na cestu vydáme se oba po svém!“ řekl a pyšně se napřímil, neboť zněl již skutečně přesvědčivěji. Hrdlořez se jen zašklebil, přikázal něco, čemu muž opět nerozuměl, zbytku své skupiny a ti k němu vykročili rázným krokem bez zaváhání. Slova nezabrala.

„Varuji vás naposledy!“

„Jen štekěš a prskěš, na nés neměš!“ potvrdil vůdce útočníků svou nadřazenost.

Muž si dobře uvědomoval, že jeho protivník měl pravdu. Od prvního spatření cítil, jak v sobě runy na jeho těle nesly značnou moc, jejíž porážka vyžadovala příliš velké síly, příliš velké oběti. Bylo pozdě utíkat, nemohl se bránit a řeč také nikam nevedla. Nezbývalo než se nechat okrást i o těch posledních pár věcí, které s sebou nesl.

„Dobrá, ať po vašem tedy je. Vezměte si, co chcete ode mě,“ pronesl muž smířlivým tónem.

Vůdce hrdlořezů se s úsměvem uchechtl. „My nechceme tvůj bordel, my chceme *tébe*,“ a s těmito slovy se útočníci muže chopili.

Dříve než stihl vymyslet či udělat cokoliv dalšího, ležel omráčen, světlušky se rozletěly všemi směry a s nimi se i okolní les vrátil k vytouženému spánku.

Dívka se snažila nevšímat si bolestivého pulzování v rukou podrápaných ostrými želízky, která měla dvěma těžkými řetězy připoutána ke krčnímu obojku obepínajícímu její pohmožděné hrdlo na jednom konci a kotníkovým poutům na druhém.

Bezvládné tělo muže, které k ní do klece sprostě hodili po setmění její únosci, bylo celé zahaleno v zabláceném šedém hávu. Z opodál rozdělaného ohniště proudilo skrze hrubě kované mříže jen málo mihotavého světla. Rysy obličeje pod zakrvácenou kápí jí tak prozatím zůstávaly skryty.

Celý večerní shon se pro ni odehrál rychle a zmatečně. Ve své hladem vyvolané malátnosti zaslechla na půl ucha, jak stopaři při návratu varovali ozbrojence o přítomnosti něčeho blížícího se k jejich skupině a než se nadála, zajali i tohoto muže. Křik nesoucí se z dálky, ten při jeho přepadení čekala, ale nedokázala si vysvětlit náhlý příliv modrozlutých paprsků proudících mezi stromy směrem k jejich večernímu tábořišti.

Tělem se jí proháněla skličující, dech beroucí hrůza a strach pramenící z jejich únosců, ale i nepokoj z cizince v kleci, ve které byli

držení. Neměla představu o tom, čím špinou pokryté tělo naproti ní právě leželo a zda se jej měla obávat.

Snažila se pohledem vyčíst co možná nejvíc z mužova zevnějšku dřív, než by přišel k sobě. Navzdory odporu jejího hladovějícího těla prahla alespoň po náznaku, po poslední špetce kontroly nad situací, ve které se nacházela. Cizincova přítomnost by se mohla proměnit v její příležitost k útěku, kdyby se jej podařilo šikovně využít.

Ani po několika hodinách s ním v kleci strávených si nechtěla dovolit usnout. Očima vyčetla, co jí šero a síly dovolily, ale nedopracovala se k žádné jisté představě. Od pohledu se mohlo jednat o obyčejného vandráka, ale oslavné reakce, pití a řev únosců, které následovaly po mužově zajetí, by pak nedávaly příliš velký smysl.

I přes háv zahalující značnou část jeho těla bylo patrné, že nebyl statný a moc těžké práce tedy nezastal. Mohl by být vzdělaný, ale takových se v Agalii nacházelo opravdu pomálu a trh s otroctvím v Mangérii byl až na výjimky pověstný především prodejem lidí schopných zastat tvrdou dřinu, či dopřát svým majitelům strastiplné slasti, o kterých slyšela od své starší přítelkyně, když dovršila jistého věku.

Zbývaly dvě možnosti. Buď byl pod skrytem kápě pohledný muž, na kterého čekaly choutky mangérijské smetánky, nebo byl agalianským vzdělcem. Zdejší lidé disponující moudrostí a sečtělostí hodnotnou zájmu na otrockém trhu měli ale vládnout řadou dalších schopností, známých převážně z různých povídaček.

K tomuto závěru ji přivedla hlavně ona nevysvětlitelná záře viditelná z povzdálí během mužova přepadení a nezvyklá délka jeho pláště.

Mohl by to být dryídai? pomyslela si.

Pokud ano, možná měla ještě malou naději. Únava ji však již začínala opět přemáhat.

V táboře bylo slyšet chrápání spících hrdlořezů a nespokojené brumláni těch méně šťastných, kteří si vylosovali onu noc hlídku. Vše doprovázel tichý noční vánek.

Hlavou se jí proplétávaly různé myšlenky. I přes svou ošuntělost by muž mohl mít známé, kteří by jej mohli přijít vysvobodit. Doufala v zázraky, přestože již byla podvědomě přesvědčena, že už jí nebylo pomoci...

Myšlenky jí přerušilo zasténání a pohyb, jenž ji vylekal tak, že sebou cukla a odtáhla se do opačného rohu stísněné klece. Hloupý reflex, každý pohyb v poutech ukrutně bolel.

Muž se probíral do nejhorší kocoviny, jakou kdy ve svém životě zažil. V hlavě mu bušila pulzující, ohlušující bolest a na okamžik si přes své rozmazané vidění nebyl jistý, zda nepřišel z části o zrak. Pokusil se neohrabaně posadit, ale v pohybu mu zabránila stejná sada pout, ve kterých byla držena i jeho spoluvězeňkyně.

Ruce mu podklouzly, až narazil hlavou do tvrdé dřevěné podlahy. Zasténal, promnul si poraněné místo na čele a znovu zamručel.

Pomalu se mu začaly skládat dohromady vzpomínky na události předcházející jeho zajetí. Na druhý pokus se mu podařilo posadit a

nepohodlně opřít o mříže, které se mu i skrze háv nepříjemně zaryly do zad.

Jeho zrak se loudavě zaostřoval a s ním přicházela i hrubá představa o nejbližším okolí. Nedal nic najevo, když si uvědomil, že nebyl v kleci vězněn sám.

Děvče nebohé...

Přes přetrvávající střeptiny roztráštěné ve své hlavě, bodající do každé zpola zdravé myšlenky, a přes sucho ve vyprahlém hrdle, se ztěžka nadechl, aby uklidnil rozklepanou dívku krčící se naproti němu v opačném rohu klece: „Ničeho se neboj. Neduhy netoužím ti působiti.“

Obsah jeho slov, ani jejich vlídný, uklidňující tón s chraptivým doprovodem k dívce nepronikly. Navzdory tomu, že si v ochranném gestu nepřestala objímat kolena, zvedla hlavu a odhalila tak muži svou šerem zahalenou tvář, na které se zatřpytily v mihotavých paprscích ohně zaschlé pramínky slz stékajících z nyní již suchých očí.

Poprvé dostala možnost si jej prohlédnout. Jeho tvář se skládala kousek po kousku z neúplné souhry stínů a tančícího světla ohniště pod kapucí jako nevšední tangram. Postupně se jí jednotlivé rysy odhalovaly a představil se obličej člověka ve středním věku s výraznými lícními kostmi, přerůstajícím strništěm pod mírně vyhublými tvářemi a hustým tmavým obočím. Překvapily ji i drobné jizvy různých tvarů, které muže dělaly o několik let starším.

„Jak jmenuješ se?“ pokračoval muž. Žádné reakce se však nedočkal.

Přála si mu z celého srdce odpovědět a najít na konci této propasti přítele, oporu, kohokoliv, s kým by mohla utrpení sdílet. Strach i opatrnost jí však přikazovaly němotu a držely si svou vládu nad jejím tělem i počínáním. Způsob, kterým muž hovořil, byl ale zvláštní. Nezvyklý pro běžného Agaliana. Možná její odhad nebyl tak zcestný.

Nepřestávala myslet na to, jak situace využít.

„Spěchati netřeba,“ chápavě naklonil hlavu muž, „ráno moudřejší večera,“ a s těmito slovy si přitáhl kápi, opřel hlavu o mříže a jal se ke spánku. Neměl sílu na více slov, snad dívku alespoň trochu ubezpečil, že jí od něj nebezpečí nehrozilo.

Vzbudil je rachot způsobený vězniteli, kteří se pomalu probírali ze spánku, snídali a připravovali se na cestu.

Muž si nyní mohl dobře prohlédnout, kým skutečně jeho únosci byli. Zajímalo ho, jak se vůdce tak pochybné skupiny dostal k runovému požehnání, neboť poznal, že se jednalo o otrokáře.

Vlastnictví lidských bytostí zaujímalo v době mužova přesunu do Agalie nedílnou část každodenního života, kterou většina lidí považovala za běžnou, i přesto se však našli tací, kteří touto praktikou opovrhovali. Nejčastějšími odpůrci se stávali samozřejmě samotní otroci. Právě oni byli vnímáni jako pouhé nástroje plnící nejrůznější povinnosti, které zámožnější většina považovala za podřadné, přítěžující či jen nepohodlné. Chudší část obyvatelstva otroctví nepodporovala dobrovolně, avšak lidé byli často nuceni upsat se alespoň na několik let, protože je k tomu životní okolnosti donutily. Tak tomu bylo alespoň ve vyspělejších zemích, jako byla Mířská říše.

Aby se člověk stal otrokem v Mangérii, nebylo třeba žádných smluv či jiných formalit. Jakmile měl někdo na rukou želízka a za zády bič svého samozvaného pána, byl z něj otrok do té doby, než jej ze služeb pán velmi výjimečně nepropustil, nebo dokud nezemřel na důsledky bezohledného zacházení. Agalie byla někde na pomezí mezi těmito dvěma přístupy a často záleželo na shovívavosti konkrétního zbohatlíka, jak se svými nástroji zacházel.

Muž se s otroctvím setkával v dobách svého vyrůstání jen zřídka, neboť žil v chudším oppidu, kde bylo vlastnictví jiných lidských bytostí výjimkou a v době, kdy se svým mentorem začal cestovat a poznávat jiná místa, znal chuť svobody příliš dobře na to, aby dokázal nad utrpením otroků mávnout rukou.

V jednotlivých národech existovaly rozličné vrstvy obyvatelstva a muž znal nejdůvěrněji rozdělení, které panovalo právě v Agalii, neboť podobné zvyky se dodržovaly i v jeho rodišti. Ze svého učení si pamatoval, že čím dál se od své rané země dostane, tím různějším se rozdělení obyvatelstva tamního národa stane.

V Agalii platilo, že otroky vlastnila vyšší střední třída, jejíž zástupci byli dostatečně zámožní, aby za ně povinnosti plnili jiní, ale ne dost bohatí či vlivní na to, aby za ně pracovali ostatní dobrovolně. Takové privilegium náleželo zejména náčelníkům, vysoce postaveným radním kmenů a dryídaïům. Mezi všemi kmeny však platil jednotně odsouhlasený zákon, který vylučoval využití otroků pro účely vlastního potěšení či zábavy. K dohledu nad jeho dodržováním se však málokdo hlásil.

Mělo se za fakt, že čím vyspělejší společnost byla, ať vědecky, sociálně, či v ovládnutí nadpřirozena, tím méně otroků bylo vyžadováno jejími vůdci a šlechtou. Zároveň však byla v takové zemi i daleko bohatší a početnější střední vrstva obyvatel, která dosáhla pořízení vlastních otroků snáze.

Pro fungování mangérijského obchodu byli otroci naprosto zásadní, a proto se všechny národy sousedící s Mangérií, kromě Mírie, setkávaly s nájezdy. Mangérijci však neměli žádné stálé vůdce, kradli si a napadali se mezi sebou a jejich země tak nikdy nedosáhla žádného rozkvětu. Jejich otrokáři neměli příležitost ani zájem využít potenciálu své kořisti například pro zvelebení vlastního domova, takže prodávali své otroky dále, nejčastěji do Mířské říše, kde byla poptávka největší.

Muž si díky těmto znalostem dobře uvědomoval, že pokud by se jim nemělo podařit vysvobodit, čekala je dlouhá a strastiplná cesta. Svým pozorováním si všiml, že jeho únosců bylo celkem deset a že žádný další z nich nebyl požehnan runami. Ke své nelibosti však zjistil, že jejich klec ležela upevněna v dřevěném voze na čtyřech kolech, jejichž brázdy následoval po cestě minulý večer.

Únosci tedy neměli v plánu je z klece na cestu vypouštět.

Jeho odpor k situaci a šednoucí myšlenky s ní spojené prohloubil pohled na pouta obepínající jeho zápěstí. I ta na sobě nesla runy prostého mangérijského futharku a znemožňovala mu tak využít k útěku jeho schopnosti bez větších následků.

Zadíval se opět na drobnou spoluvězeňkyni, která doposud neopustila svůj roh klece, aby si i ji mohl lépe prohlédnout. Jeho lítost pro ni s každým momentem pohledu jí věnovaným rostla, neboť si uvědomoval, co mohlo tak líbeznou tvář potkat v podobné situaci.

Dívka mohla být přinejmenším o dvacet let mladší než on, ve věku ideálním pro hledání lásky a založení rodiny. Špína v jejím obličejí, do kterého spadaly hnědé vlasy s nádechem zrzavého ohně, nedokázala skrýt její pihami potřísněnou malebnost. Zelenohnědé oči zarudlé brekem jí dělil roztomilý malý nos od žízní popraskaných rtů. Měla plnoštíhlou postavu, která netrpěla podvýživou a na níž nebyla nikde patrná žádná zranění. Znamenalo to, že ani ji únosci nevěznili příliš dlouho, neboť v opačném případě by její tělo již neslo viditelnou daň za jejich zacházení.

Všimla si, jak na ni koukal a snažila se schoulit ještě hlouběji do svého koutu.

Muž si naopak uvědomil, že jeho letmý pohled přešel v neomalené zírání.

„Omluvu mou přijmi, pohledem svým nechtěl jsem v tobě obav dalších založiti,“ prolomil ranní ticho s úšklebkem.

Dívka však jen odvrátila pohled jinam a oba zůstali na moment sedět mlčky, dokud k nim nepřistoupil muž s runovými tetováním.

Změřil si je pohledem a obrátil se na muže v hávu, který mu pozornost opětoval, aby se s pomocí vycházejícího svitu nového dne seznámil s hrubým zevnějškem svého nepřítele.

Stihl zaznamenat onen hustý zlatohnědý plnovous, semknutý tmavou stuhou pod bradou, ladící s barvou dlouhých, mastných vlasů spadajících na silná a široká ramena. V tmavě hnědých očích nespátril ani špetku soucitu, který by od muže ve věku čerstvě rašících vrásek jindy očekával. Neměl čas prohlédnout si více, protože vůdce otrokářů bez varování odepnul svou oboustrannou sekeru z koženého opasku upevňujícího plátěné kalhoty a vrazil svému vězni tupý konec násady s dlouhým náprahem do žeber skrze otvor mezi mřížemi.

Beze zbroje, bez tuniky a pouze s vrstvou látky mírně tlumící náraz dryí dai neudržel svůj projev bolesti a hluboce zasténal. Násada sekery ho zasáhla nad čtvrté žebro po pravém boku. Skácel se z posedu do klubíčka na podlahové mříže klece ležící na dřevěném podkladu. Držel si zranění a snažil se popadnout dech.

Do očí mu vyhrkly slzy. Nebyl zvyklý na fyzickou bolest.

„Némlovit!“ křikl na něj věznitel hrubým hlasem před tím, než si na znak zhnusení odplivl, zamumlal: „*hazlíh hazus...*“ a pokračoval dál popohánět své muže ve sbírání tábora před odjezdem.

Muž věděl, že se zde nenacházel konec jeho cesty, ale byl si zároveň jistý rychlým přibližováním k jejímu dnu. Za stálého svírání své rány se mu podařilo nadechnout. První roztáhnutí plic s sebou však přineslo ukrutnou bolest, jako by byl uhozen do stejného místa znovu, ale tentokrát ostrým předmětem a zevnitř svého těla.

Nestihl to zaznamenat, ale konec násady otrokářovo sekery musel být kovaný nějakým tvrdým zakončením.

Výdech muži od utrpení mírně ulevil.

Nutil své klepající se tělo odolat touze po opětovném nádechu, ale nevydržel to příliš dlouho. S dalším proudem vzduchu napínajícím jeho hrudník, tentokrát i o píď více, znovu tlumeně zasténal.

Ke svému překvapení náhle ucítil na svém rameni ruku doprovázenou chrastěním okovů. „Dýchejte mělce a pomalu,“ promluvil k němu něžný uklidňující šepot, „bude to dobré...“

Poslechl.

Najít ve zmatku klid navzdory všem okolnostem bylo po dlouhém tréninku pro dryídaie známým cílem a s nečekaně vřelým dotekem se jeho dech ustálil docela přirozeně.

Bok ho stále ukrutně bolel a cítil, jak mu zraněním pulzovaly proudy krve. Díky opatrnému dýchání, na které se soustředil, se již ale stávalo o něco zvladatelnějším a dalo mu tak prostor opatrně vzhlédnout do tváře své spoluvězeňkyně.

V původně jen ustrašených, těžko čitelných očích nyní viděl i záblesk soucitu.

„Nechtějí, abychom mluvili,“ pokračovala v šepotu, „tvarťe se bojácně a zůstaňte schoulený, jinak to bude příště horší.“

Pomalů se rozhlédl, aby se přesvědčil, zda je někdo nesledoval. Všichni v táboře měli plné ruce práce s dokončováním příprav k odjezdu.

Tiše a s přestávkami na mělké nádechy spustil: „Ty se po dobu... celou nebojíš... mě, ale místo toho... divadlo pro ně hraješ?“

„Přesně tak a vy byste měl dělat to samé,“ odpovídala, „prozrazuje o vás ten háv to, v co doufám? Co jste zač?“ změnila rychle téma ve snaze uspokojit svou zvědavost.

„Můj háv... prostost života mého vypráví... a pokud ptáš se, zda dryídaiem jsem,... pak byla jsi obdařena bystrým okem,... má milá.“

Srdce jí poskočilo zábleskem naděje. Doteď tuto možnost vnímala jen jako zbožné přání, ale byla to pravda. Nyní už zbývalo jen, aby alespoň polovina povídaček o schopnostech dryídaiů byla pravdivá.

Jejich tichý, krátký rozhovor přerušilo oproti tomu hlasité překřikování mezi vězniteli. Svou pozicí si byli velmi jistí a chovali se, jako by jim les a pozemky, na kterých ležel, patřily.

Hluk si na okamžik získal pozornost obou vězňů, kteří si tak i dobře uvědomili, že na další řeči již nebyl prostor, ne v daném okamžiku. Naposledy si věnovali letmý pohled a když se dívčiny zelenohnědé oči setkaly s hloubkou v hnědi těch mužových, utrousila bez rozmyslu: „Caoimhe...“

Ovšem, pomyslel si muž, *jméno vystihující svou nositelku*. „Tacitus, těší mě, má *drahá*, *jemná* spoluvězeňkyně,“ představil se na oplátku.

Odtáhla se zpět do svého rohu a skryla tak mírný úsměv, když cizinec, Tacitus, vystihl znalost významu jejího jména a vynechal přitom, snad ze zdvořilosti, jeho většinami upřednostňovaný kořen – krásu.

Reakce jejího obličeje se jí v ten moment zdála jako nemístná pošetilost, přesto mimika v její tváři dokázala nalézt ono mírné

zaculení a zahřát ji tak na duchu. Vzpomněla si na staré pořekadlo, které jí v rodné Armorice pověděl jeden ze starších.

„I nejhorší bouři následuje slunce plné naděje.“

Spací pytle, provizorní přístřešky, trojnožka s kotlíkem a řada dalšího vybavení byla již sbalena, když muž v prostší látkové tunice s obnošenými plátěnými kalhotami, kterého si Tacitus doposud vůbec nevšiml, přišel se dvěma šlachovitými koňmi, hnědákem a šedákem, k vozu s klecí. Během upevňování řemenů a postrojů k jehlici si dával na své práci záležet a ke koním přistupoval s nečekanou péčí. Když jim dal na posílnění poslední trochu píce před cestou, vytáhl jablko a začal jej krájet menším kapesním nožíkem.

Vězňům při svém počínání nevěnoval ani špetku pozornosti, za to si v hlavě pečlivě udržoval přehled o všech ostatních v táboře. Poté, co věnoval oběma hřebcům na chuť ty nejmenší kousky jablka, které již bylo nakrájeno, hodil zbytek do klece a dal se na odchod.

Caoimhe se po jídle bez zaváhání vrhla navzdory utrpení, které s sebou každý pohyb ve zkrvavených okovech musel přinášet. Nechala přitom polovinu i Tacitovi, jehož reakce byla daleko váhavější.

„Berte, než si toho někdo všimne!“ sykla na něj, jako by pohrdal panskou hostinou.

Tak proto bez sebe není žízní či hladu, pomyslel si Tacitus, když si uvědomil, že podobný dar nedostala poprvé.

Po celodenní cestě strávené převážně v jedné poloze a pod neustálým dozorem se oba vězni nemohli dočkat nového tábořiště, které na ně čekalo za obzorem. Po většinu dne se za doprovodu sedmi otrokářů drželi mimo hlavní cesty na severní hranici arctunského území, kde je i nadále skrývaly zdejší husté lesy. Tacitus usuzoval, že se ke konci dne však již blížili sonéskému území, neboť od prvního rozhýbání kol mířil jejich vůz západním směrem a hustota lesa se stále více otevírala.

Jejich postup nebyl vůbec příjemným zážitkem. Tacitus nikdy příliš neholdoval jezdeckví, ale po zkušenosti s tvrdou dřevěnou podlahou, pobytou mřížovanou podstavou jejich klece, se mu stýskalo i po vzpomínce na kostnatý koňský hřbet, natož pak na kvalitní sedlo.

Konstrukce vozu nepočítala s bahnitými, hrbolatými a nevyježděnými cestami, kterými projížděli, takže svými pasažéry po celou dobu za hlasitého vrzání, skřípání a praskání házel všemi směry. To s sebou neslo i malou výhodu, neboť díky tomu nemohl Tacitus zamhouřit oči a nutil se tak alespoň vštípit si zvyky a postupy, jež měla skupina otrokářů při svém cestování zažít.

S blížícím se obzorem tak již věděl, že když byli v pohybu, vždy drželi alespoň tři z deseti Mangérijců předvojovou hlídku mimo hlavní skupinu s vozem a zvířaty. Soudě podle četnosti jejich střídání usuzoval, že se tito zvědi drželi do půl hodiny pěší cesty od ostatních

a dávali si pozor, aby alespoň jeden z nich odjížděl vždy na koni kvůli případné potřebě rychlého návratu. Nebylo pak divu, že na něj při jeho přepadení byli tak dobře připraveni a zastihli jej dočista obklíčeného. O jeho pozici museli s dostatečným předstihem vědět.

Kvůli nepřetržitému dohledu si již s Caoimhe nestihli vyměnit jediné slovo, bohužel se ale byli nuceni sblížit daleko méně příjemnými okolnostmi, protože navzdory malé sdílnosti vězňitelů dostávali alespoň omezené přiděly špinavé vody a plesnivějícího či nahnílého jídla. Nebylo jim dovoleno klec opouštět, ale strávené živiny i tekutiny v jejich tělech jejich omezení nezajímalo a ven zkrátka musely. Pro tyto účely měli v kleci přichycené dalším řetězem menší dřevěné vědro, ze kterého velmi nevábně táhla směsice moči i výkalů.

Vykonání potřeby nebylo pro Tacita tak citelnou osobní překážkou, neboť se mohl kdykoliv zakrýt svým dlouhým pláštěm. Caoimhe však neměla takové štěstí, protože byla oblečena v barevné, prošíváné tunice, která pečlivě opisovala křivky jejího těla a sahala jí téměř až po lýtko. Tmavě modrá barva oděvu naznačovala aristokratický původ své nositelky. Barevné oblečení se mělo převážně za privilegium vyšších agaliiských vrstev.

Prošívanou tuniku však hyzdila i řada památek na nedávné události, mezi které patřila sedřená místa s dalšími stopami po boji a vzpouzení, za které byla nenáležitě oceněna nejvíce patrným roztrženým límcem, který by běžně zakrýval pohled na Caoimino nyní z vrchu odhalený dekolt.

Toto oblečení, doplněné o ošoupanou vyšívanou obuv z kůže, jí však v kombinaci s okovy neusnadňovalo použití vědra ve chvílích, kdy se její potřeby stávaly nesnesitelnými a důstojnost musela jít stranou. Nehledě na to, že byla mladou dívkou obklopenou perverzně přihlížejícími staršími muži, musela vždy neohrabaně vytáhnout tuniku do úrovně své pánve a odhalit tak všem holé pozadí.

Malou útěchou pro ni byly momenty, kdy ze sebe oklepala po odmlce od vyprázdnění stud a vítr obrátil odpudivý zápach směrem k jejich doprovodu. Výrazy ve tvářích znechucených Mangérijců dělaly Caoimhe sice nevкусnou, ale za to škodolibou radost.

Utábořili se na úpatí lesa. Dost hluboko na to, aby se ohně stále skrývaly za kmeny stromů před zraky širokého okolí. Toho večera k nim vůdce otrokářů postavil na hlídku dva vzájemně se střídající muže, jejichž pohledy nenechaly Caoimhe ani Tacita na vážkách o tom, zda by si mohli vyměnit pár slov či gest.

Večeře byla odporná jako všechno ostatní, co od Mangérijců během dne, s výjimkou ranního jablka, dostali. Než se jim podařilo usnout v konečně nehybné kleci, sežvýkali několik kousků tvrdého chleba tam, kde nebyl zcela pokrytý plísní a zapili ho trochou bahnité vody dle tradiční otrokářské receptury.

Tacitus se kvůli zraněnému boku často probouzel, ale nic zvláštního se v noci nestalo a jeho bdělost tak tentokrát přišla vniveč. Ráno druhého dne zajetí jim již ani muž pečující o koně nevěnoval pozornost, protože se zdálo, že se dohled nad nimi skutečně zpřisnil.

Otrokáři tentokrát balili tábor ve spěchu a žádná snídaně se k nim nedostala. Oba vězni tak po cestě začínali být malátní z kombinace nedostatku čisté vody a pořádného jídla. Celé tělo měli rozbolavělé, Caoimhe o to víc, neboť byla vězněna déle než Tacitus.

Ten si už v hlavě maloval různé scénáře, které by se mohly odehrát s dryídaiem na mangérijském trhu s otroky. Nikdy v životě neslyšel o členovi svého řádu, který by skončil tak hloupou chybou na odporně potupném místě podobném tomuto. Věděl, že Mangérijci nevedli s Agaliany nijak vřelé vztahy a na jemu podobné koukali přinejmenším přes prsty. I proto ho reakce vůdce nepřekvapila, když si na jeho počest odplivl a nazval jej odporným čarodějem.

Skvělý začátek mého nového života, pomyslel si.

Netrvalo dlouho než se jejich vůz, opět v doprovodu sedmi otrokářů, vymotal z lesa na odlehlou polní cestu do něj ústící. Většinu dne projížděli údolími mezi malými kopci pokrytými vysokými travinami. Místy jim pohled zpestřilo pár osamělých stromů či několik bažin, kterým se s respektem vyhýbali.

Mangérijci měli cestu dobře naučenou. Vypadalo to, jako by nikdy neváhali ve svém postupu.

Ráno bylo příjemnější alespoň tím, že jim vynesli vědro, a den se pomalu přehoupával v odpoledne, když se jeden ze zvědů vrátil ve spěchu na zadýchaném koni.

Po sesednutí okamžitě zamířil za vůdcem skupiny, mluvili spolu ale příliš rychle a Tacitus nebyl v mangérijštině dostatečně zblhlý na to, aby jim porozuměl. Zaslechl známý výraz “gūþbeorn”, jenž běžně

popisoval bojovníka či bojovnice, krátce na to následovaný slovem “gūpbil”, neboli meč. Doufal, že by to snad mohlo znamenat, že byli v okolí agališť lovci či válečníci.

Vůdce otrokářů se v rychlé návaznosti na rozhovor se zvědem otočil ke zbytku skupiny a rozdával jeden úkol za druhým tempem, kterému se nedalo rozumět již ani jediné slovo. Co víc, z tónu jeho hlasu se nedalo vyčíst, zda byl vzteklý, nadšený, či zda měl strach.

Luštit příkazy nemuseli vězni příliš dlouho, protože po jejich rozdělení zvěd, vůdce a další tři Mangérijci zanechali vůz s klecí pod dozorem stejných otrokářů, kteří na ně dohlíželi i minulou noc a vydali se směrem, ze kterého zvěd přijel. Vzali si přitom dostupné koně, se kterými neměli příliš příprav k okamžitému výjezdu díky muži pečujícímu o zbylá zvířata, jenž na místě také zůstal.

Caoimhe na Tacita po chvílce strpení upřela naléhavý pohled. Bylo mu jasné, že chtěla oslabené hlídky využít k útěku, ale na futharkem požehnaných poutech i kleci se s odjezdem většiny otrokářů nic nezměnilo.

Nemohl si dovolit situaci zvrátit v jejich prospěch. O mangérijském futharku sice věděl ledacos ze svých studií, ale výrazy, na které koukal, nedokázal uspořádat tak, aby mu dávaly smysl. Snažit se prolomit něco, čemu nerozuměl, bylo příliš nebezpečné. Při nesprávném jednání by mohl nést na ramenou smrt nespočtu živých bytostí, a to možná i včetně jich samotných.

Caoimhe o tomto vnitřním konfliktu nemohla vědět a s každým momentem váhání rostla její netrpělivost. Mohla to být jejich jediná

šance na útěk. Jediná šance vrátit se k normálnímu životu, za rodinou, za každodenními povinnostmi, které jí nyní chyběly víc než kdy dřív.

Odjeli na koních. Můžou být zpátky každou chvíli, honilo se jí hlavou.

Ptáci jim poletovali nad hlavami při vyhlížení kořisti schované v hlubinách travinami pokrytých polí. Vítr jí rozhazoval vlasy do všech směrů a podtrhával tak naléhavost v jejím výrazu.

Vydržela několik pro ni nekonečných okamžiků, než rádoby tíše upustila: „Dělejte něco, prosím!“

„Nemohu!“ stihl Tacitus odpovědět dříve, než je otrokáři zarazili.

„Swîgên!“ okřikl je bližší z nich slovem, o kterém mohli jen tušit, že vyžadovalo ticho a klid.

Caoimhinin nechápavý pohled byl skličující a pátil Tacita jako paprsky toho nejpřímějšího slunce pod zvětšovací perspicillem. Zdálo se ale, že stejně tak jako on nerozuměl svým věznilům, neznali ani oni řeč jejich. Dalo se totiž předpokládat, že by s sebou útěk naznačující výzva jeho spoluvězeňkyně jinak nesla hlubší následky než pouhé okřiknutí.

Odvrátil pohled a rozhlížel se po čemkoliv, co by mu dalo příležitost k útěku, která by nevyžadovala využití vyšších talentů. Oči mu spočinuly na muži hřebelcuícím jediného koně, který s nimi zůstal bez využití, neboť jako jediný nebyl při odjezdu vůdce a ostatních osedlán.

Chovatel mu věnoval letmý pohled a snad i vytušil Tacitovy pohnutky, když téměř neznatelně zakýval hlavu na vyjádření nesouhlasu.

Tak, ten nepomůže nám nyní, pomyslel si Tacitus.

Své spoluvězeňkyni věnoval omluvný pohled, o který v tu chvíli ani zpola nestála, a smířil se s myšlenkou, že pokud měl něco udělat, musel se lští dostat přinejmenším mimo klec.

Soudě podle pohybu slunce, narůstajícímu hladu a houstnoucí nervozitě hlídačů čekali poměrně dlouho, než zpozorovali vracející se otrokáře v dáli na cestě nasvícené zarudlými paprsky podvečera.

Když přijeli, tón světla podtrhoval krví potřísněné oblečení dvou z nich. Jiný ze svého koně shodil svázané tělo agaliiského bojovníka s ucpanými ústy. I on byl potřísněn krví, špínou a potem.

Ten se obratně přetočil a bez použití svázaných rukou se vyšvihl na nohy.

Neměl na nich zůstat dlouho.

Zacházeli s ním, jak nejhůř se jen dalo, aniž by mu ublížili na tolik, že by se na trhu snížila jeho cena. Plivali mu do obličeje, kopali jej do slabin a strkali do něj, dokud jej tímto způsobem nedopravili až ke kleci.

Než ji otevřeli, nahradili lana svazující ruce kombinací pout, která na sobě nesli i dosavadní vězni.

S bojovníkem, Tacitem a vědrem se Caoimhe začínala klec zdát čím dál méně útulná, ale zároveň o další píd' povyrostla její naděje k útěku.

Bojovník měl na sobě krátkou prošívanou tuniku z pevné kůže chránící před menšími řeznými útoky, škrábanci a údery. Tu doplňovaly zelené plátěné kalhoty. V obličejí působil výhružně a jeho nos nesl památky po zlomeninách. Tmavé oči podtrhující jeho zevnějšek dávaly najevo neskrývaný odpor a vzpurnost.

Zatímco si jeho spoluvězeňkyně prohlížela nový přírůstek, Tacita potěšilo uvědomění, že se s otrokáři nevrátil jeden ze zvěďů. Dříve povšimnutá krev musela patřit jemu, neboť zranění na nikom jiném nezaznamenal.

Tento odhad se zdál býti správným, protože se zbývajících otrokářů s příchodem večera pustili bez rozmyslu do pečení uloveného kance. Nezajímalo je, že oheň již tentokrát nebyl skrytý ničím jiným než okolními kopci, jež stěží převyšovaly dospělého muže. S pečením otevřeli lahve, z nichž se ve vzduchu táhla vůně medoviny, aby tak zdánlivě zapili i zajedli smrt svého druha.

Na hlídce zůstal vždy jen jeden muž s koněm, který pravděpodobně objížděl přilehlé okolí.

Během hodů se dali s vůdcem do řeči i dva hlídači, kteří měli vězně odpoledne na starosti.

Všichni se dostávali do opojeného stavu a Tacita i Caoimhe z toho mrazilo. Do tohoto okamžiku byli otrokáři pouze nebezpeční, ale v podnapilém stavu se k tomu přidávala i nevypočitatelnost a z hlubin jejich osobností se na svět draly jindy rozumem potlačované pudy.

Netrvalo dlouho, než se pozornost obrátila jejich směrem. Vůdce, následovaný jejich hlídači, se zvedl od ohniště a razil si cestu k zajatcům.

Zastavil se jen několik stop od zámku a ve svém potácivém postoji si všechny tři vězně měřil pohledem. Jeho pocity byly v tomto stavu daleko lépe čitelné a zdálo se, že pro každého z nich měl v ústech docela jinou pachut', ať už více či méně negativní.

Tacitus vycítil z vůdcova pohledu hluboko zakořeněné pohrdání, kdežto ve chvíli, kdy se jeho oči stočily k bojovníkovi, okolí zchladlo čistokrevnou nenávistí. Emoce věnovaná Caoimhe byla ale ze všech nejhroživější. Šlo totiž o chtíč.

Vůdce se na Caoimhe díval, jako na chovný kus masa.

„Jék je méžné, že me Eadric tvérdi,... že si chtěla zdérhnout, te... céuro? Hémmm?!“ utrousil jejím směrem.

Na okamžik si nebyla zcela jistá, co jí vlastně říkal.

„Já nechtěla! Chtěla jsem jen...“ snažila se hájit, když nařknutí rozluštila, ale slizký otrokář po vůdcově levici, pravděpodobně Eadric, ji přerušil: „...jén ukécat tého *hazuse*, éby zdérhnul s tébeu! Nekécej!“

Nevěděla, co dělat.

„To je lží!“ vtrhl do všeho Tacitus, „Říkala mi jen, že zle jí je! Dny celé pořádně najíst nedostala, ani napít vody čisté jste nedali nám!“

Caoimhe se na Tacita podívala, zaskočena tím, jak se jí obratem a bez rozmyslu snažil pomoci. Když si vzpomněla, že ho ještě před několika hodinami zvažovala využít k útěku jako návnadu...

Rychle se otočila zpět směrem k vůdci se slovy: „Přesně tak! Eda, nebo jak se jmenuje, umí jen chabě agaliisky! Copak nevidíte, že se vás bojím příliš moc na to, abych plánovala nějaký útěk?!“

Víčka pod vůdcovými očima se přimhouřila, když na krátký moment uvažoval nad jejím tvrzením.

„Né to, jék stréšně se nés bojěš, si něk mec ukécané!“ odsekl po chvíli, rozhořčen jejím jednáním. „Tvéje lže tě véjdou drého, te se peš!“ řekl a otočil se směrem k Eadricovi s povelom v mangérijštině.

Hlídač zachrastil se svazkem klíčů, jež odepnul od opasku, a chystal se s nimi otevřít klec. „Ěť ves eni nénépédne něco zkeušet!“ řekl, než otočil v zámkové zdírce. Mezi tím vůdce něco teatrálně, s rozpaženýma rukama, pokřikoval na zbytek otrokářů. Ti se začali smát a jásat, jiní dokonce skandovali a cinkali o sebe hliněnými miskami na jídlo k vyjádření souhlasu a podpory.

„Hej! Sundej z ní ty odporný pazoury pryč! Dělej!“ zařval bojovník v kleci na Eadrica tahajícího Caoimhe ven ve chvíli, kdy se mu podařilo uvolnit provizorní hadrový roubík z úst. Řev byl tak hrozivý a pronikavý, že otrokář na moment skutečně zaváhal, než si uvědomil, že byl obrovský Agalian spoutaný a víc toho tedy nezmohl.

Dívka se vzpouzela, jak jen jí do masa se zarývající okovy umožňovaly, a opakovaně přitom kopla Eadrica do rukou, ramenou a dokonce i hlavy.

To už ale bylo i na opilého vůdce moc.

„Tek dést!“ zakřičel.

„Péjdeš débrevelně, nébo tě hned zepéchnu!“ načež tasil svou příruční dýku a namířil ji k jejímu hrdlu.

Tacitus na poslední okamžik spatřil Caoimhiny oči před jejím vytažením z klece. Tentokrát v nich viděl úplně jiný druh hrůzy a strachu, než v moment jejich prvního setkání.

Jakmile otrokář vytáhl Caoimhe z klece, zahodil ji na udusanou trávu mezi vozem a ohništěm, od kterého v tom okamžiku vyrazil i zbytek hrubiánů.

Dopadla na záda. Chtěla se rychle překulit a dát se na útěk, ale dřív než k tomu sebrala síly, jí hluboko do vlasů vjela ruka vůdce, který ji pevně sevřel a držel ji při svém koleni jako neposlušného psa za srst.

Skupina otrokářů se před nimi zastavila a čekala na jeho svolení.

Na svolení, které se naneštěstí pro n dostavilo.

Vůdce jí trhnul vlasy směrem k nim a pustil ji. Ona se tak před nimi z posedu rozvalila naprosto napospas jejich vůli.

Chovatel zvířat stál opodál a neúčastnil se celého dění, když se šest nadržенých mužů vrhlo na nebohou mladou dívku.

Nedokázala říct, kdo dělal kterou zřůdnost. Nezvládla se bránit a rozhodně to nechtěla vnímat. Nikdy před tím s nikým nebyla a pokud si ji nyní měli vzít tyto odporné náhražky mužů, nehodlala si z toho do života odnést jizvy na duši. Tak zněly její neoblomné myšlenky.

Otrokáři jí roztrhali tuniku na několika místech. Caomhina řadra byla odhalena a sahat na ně mohl kterýkoliv z nich dle libosti. Postavili ji na čtyři a pokřikovali všemožné mangérijské urážky či výhrůžky, zatímco ji dále osahávali a vyhrnuli zbytky potrhané tuniky nad pas.

Dříve než zašli dále, se k ní zezadu přiblížil vůdce. „Téhle ti petré, ceuro,“ pronesl chladnokrevně.

Zatímco si rozepínal opasek bojovala Caoimhe se svým smutkem a strachem. Náhle byla ráda za malátnost a dehydrataci. Její vnímání bylo utlumené a v těle neměla dostatek vody na pláč, který by pro ni byl tím posledním znamením potupy.

Tacitus věděl, že se to vše mohl pokusit zvrátit, a přestože dívku znal jen krátce, pociťoval povinnost zasáhnout.

Vidět před sebou mladou a bezbrannou duši projevovat nezlomnou sílu a odpor nikoliv fyzický, ale myšlenkový, bylo inspirující a zároveň odporně odpudivé, protože tělo této duše nyní spočívalo na čtyřech, jako o nic méněcennější zvěř, podmaněné vůli otrokářských hrubiánů.

Neměl svou hůl, ale věřil, že ji nepotřeboval. Ve svém posedu se napřímil, zavřel oči a začal se soustředit.

Agalian, který s ním sdílel klec, jej však zarazil chycením za ruku dříve, než jeho myšlenky stihly zformovat jakýkoliv počín vedoucí k osvobození.

„Nedělejte to,“ zarazil ho, „jmenuji se Conall a mohu vás oba zachránit. Oni ji nezabíjí. Teď není ten správný čas. Věřte mi.“

Nikdo z otrokářů jeho slova nezaznamenal.

Tacitus otevřel oči a všiml si, že runy na vnějšku jeho pout žhnuly, aniž by zatím cokoliv skutečně udělal. Bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí, které před ním za jeho dosavadní život stálo, ale

uvědomoval si, že Conall měl pravdu, přestože ani nevěděl o komplikaci v podobě runových železek.

Celý zadýchaný a plný pro něj nezvyklé nenávisti odvětil skoro nepřítomně, s pohledem upřeným na vůdce stahujícího si kalhoty: „Dobrá, ale vědět budu vše chtít. Tacitus říkat můžeš mi.“

„Má přítomnost zde není náhodou, ale pomoc ode mě nedostanete zadarmo...“ Istivě začal Conall vysvětlovat svůj plán.

Otrokářům nezáleželo na tom, že Caoimhe neměla koupel déle než dva týdny, nebo že několik posledních dní číchali její splašky. Patřily jí jejich nechtěné, odporné touhy a až na zvláštní pihy v obličejí, jež společnost často odsuzovala, a neobvyklé zbarvení vlasů, byli z jejího zevnějšku všichni bez sebe. O její plnoštíhlé křivky se mohli přetrhnout, jako by se z nich stala zdivočelá, vzteklá zvěř.

Zoufale se bránila cizímu přirození ve svých ústech a věděla, že v jejich pevném sevření vůdci za jejími zády ani tím nejzarputilejším vzpouzením neodolá.

Slyšela zachrastit výzbroj, když uvolněný pásek dopadl i s kalhotami na zem. Cítila, jak se k ní blíží, a hledala při tom nějaký objekt. Cokoliv, na co by se zaměřila a čemu by, navzdory prostosti zvoleného předmětu, věnovala svou plnou a ničím nepřerušitelnou pozornost.

Oči jí utkvěly na kamenu zcela ponořeném do hlíny a travin několik kroků před nimi ve chvíli, kdy na zem dopadly i kožené rukavice a on se jí poprvé dotkl svýma holýma rukama.

Očekávala hrubou neomalenost, ale byla překvapena jemnými krouživými pohyby jeho vlhké ruky.

Cukla sebou, když do ní poprvé vložil své prsty.

Nenáviděla tu myšlenku. Představu, ve které její první čas strávený s mužem měl vypadat takto, ale od pevnosti svého rozhodnutí neupouštěla. Jejím cílem bylo odejít ze zážitku bez šrámu na duši.

Srdce jí bilo jako o závod, tělo se jí chvělo a okolí znělo, jako by jí zalehlo v uších. Zavřela oči.

Kámen...

Prohlížela si jemný mech snažící se vydobýt si své místo na vápencovém vrcholku, když pocítila špičku vůdcova žaludu.

Překonala první bolesti provázené chvíle a dále se soustředila na svou myšlenkami kovanou zbroj.

Zbývalo jen čekat.

Kámen, pokrytý mechem,...

Conall, Tacitus i chovatel museli odvracet své pohledy, když si ji mezi sebou podávali, drsně do ní přirážel jeden otrokář za druhým, a její odmítavé vzdychání se neslo nehlubokým údolím klikatícím se mezi kopci. Utichalo jen ve chvílích, kdy přes svou snahu podlehla vůli těch, kteří stáli před ní a vkládali jí své údy do úst.

Věděla, že se nesměla poddat své touze zkousnout a připravit tak alespoň jednoho z nich o pomyslnou pýchu. Útěchou jí zůstávalo, že nejen díky nedostatku vody skutečně neuronila jedinou slzu smutku. Po prvních několika desítkách minut propadla osvobozující melancholii. Rozhodla se plně podřídit a snažila se působit bezvládně.

Jako by si jen měla oddřít nějakou nepříjemnou povinnost, nic víc, nic dalšího.

Díky svému jednání a nedostatku odporu, či jakékoliv jiné zpětné vazby na počínání otrokářů, je tak naštěstí přestala i dříve bavit, ačkoliv nedokázala vyjádřit, jak dlouho se na ní střídali.

Začala si teprve uvědomovat, že už bylo po všem, zatímco se jí Eadric chystal ve své spokojenosti vrátit do klece jako použitý dobytek. Nesl ji přehozenou přes rameno. Dopustil se však osudné chyby, když nevěnoval svému jednání dostatek pozornosti.

V momentě, kdy byla Caoimhe bezpečně zpět a dříve než stihl otrokář zacvaknout visací zámek do západu, na něj Conall skopl za celý den nevynesené vědro.

Moč a výkaly zasáhly Eadrica v obličeji, stékaly mu po celém těle a na okamžik jej oslepily. Měl jediné štěstí, že v onu chvíli držel ústa pevně zavřená. Chystal se otřít si vztekle oči, když na něj za zády v jeho rodném jazyce Mangérijci zakřičeli výraz, jenž nemohl znamenat nic jiného než: „Pozor!“

Na reakci bylo už však příliš pozdě. Shora do hlavy ho udeřila šílená rána, přísahal by, že uštědřena kladivem, která jej srazila k zemi. Za útokem následovala sprcha těch nejprostších a nejhlasitějších agalianských nadávek, jakou Tacitus kdy slyšel.

Caoimhe přes svou přetrvávající malátnost a dohru bolesti nemohla uvěřit vlastním očím.

Všichni jasně slyšeli krupnutí, když Conall dopadl při skoku z klece na Eadricův obličej a zlomil mu, nebo spíše rozdrtil, nos.

Otrokářův řev se nesl s nadávkami na něj chrlenými všude kolem, rozplýval se v nedohlednu a vyplašil ke spánku se ukládající ptactvo.

Zatímco mu druhové rychle vyrazili na pomoc, agalianský válečník se k němu sklonil a mlátil do něj, jak jen bylo v jeho spoutaných silách možné. Pak se částečně napřímil a vrhl se proti blížícím se otrokářům tak, že přes své sehnuté tělo jednoho z nich přehodil za sebe a využil tak sílu jeho vlastního běhu.

Padající otrokář přistál svým pozadím tvrdě na Eadricovi a vyrazil mu znovu dech, ostatní však už Conalla již obklíčili, mlátili ho nazpět, kopali do něj, nadávali mu a plivali na něj hlava nehlava, dokud je vřdce konečně nezarazil s tím, že se jim stále vyplatil více živý.

Když ho vraceli do klece, byl dočista v bezvědomí a skoro každou část kůže měl pokrytou krví či podlitinami.

Dýchal mělce, ale naštěstí pravidelně.

Klec byla konečně zavřena a Caoimhe i Tacitus se k němu ustaraně přesunuli.

Stále na ně bylo dohlíženo, když Tacitus předstíral péči o jeho zranění, opatrně zahýbal s jeho opaskem a zaslechl pod ním mělké zacinkání klíčů.

První krok byl splněn.

Caoimhe si až po chvíli věnované ubezpečení o Conallově stavu uvědomila, že byla zpola nahá a potřísněna lepkavou kombinací potu a dalších tělních tekutin. Její potupa byla však naštěstí zčásti skryta tmou, která se dostavila chvíli před koncem jejího utrpení. Conall byl

navíc bez sebe a Tacitus jí, zdálo se, nevěnoval kapku nevhodné pozornosti.

Namísto toho si všímal svého pláště, který se nyní snažil vší silou roztrhnout. Jakmile se mu to podařilo, nahnul se k ní s odvráceným pohledem a podal jí velký kus odtržené látky.

„Zahal se,“ zašeptal starostlivě, přestože se špetkou zdrženlivosti, neboť si nebyl jistý, jaké zachování pro něj bylo v takový moment tím správným.

Látku si vzala a začala se s ní zakrývat, ačkoliv ji překvapil její zápach.

Druhý hlídač se již blížil na své umístění a tím se jejich příležitost k rozpravě vytratila.

Caoimhe toho večera usínala zostuzená a s pocitem zvláštní prázdnoty. Samu sebe však vyděsila i nejistotou, která se v ní nyní usazovala a v budoucnu měla vést k myšlenkám, jež v obranném mechanismu tuto vzpomínku vykreslovaly zkrásněně a časem až téměř, navzdory skutečnosti, příjemně.

Později ji vzbudil Tacitův opatrný dotek na koleni, doprovázený šeptaným upozorněním: „Tiše!“

Rozhlédla se. Chvilí jí trvalo, než se ve tmě rozkoukala. Kolem sebe spatřila jejich hlídače i zbytek tábora v hlubokém spánku. Její spoluvězni přitom byli plně bdělí a v podřepu na nohou. Pozice měsíce se nyní nacházela docela jinde, než před několika okamžiky, kdy vysíleně spouštěla oční víčka.

„Zůstaň zde a nic nečiň, dokud jista nebudeš si o vzduchu bezpečně čistém,“ dodal a přiložil si ukazováček k ústům v důrazu na předchozí výzvu.

Conall se nedbale svých zranění pohyboval neslyšně a opatrně vytáhl zpod opasku svazek klíčů, kterým se jal odemykat jejich okovy.

Oba si ve své prozíravosti předem zahalili značnou část řetězů na svých poutech kusy oblečení, které se jim k tomu podařilo uvolnit či odtrhnout. Otrokáři byli na příležitostné zacinkání zvyklí, ale jejich rána by při dopadu na podlahu klece, či jiném nechtěném hluku spojeném s jejich odemčením, mohla být příliš.

Když se jich zbavili, Conall pokračoval dál, prostrčil svazek mřížemi, druhou rukou nahmatl jeden z klíčů, který zatím nepoužil, a pokoušel se jej vsadit do otvoru ve visacím zámku.

Caoimhe si stále nebyla jistá, zda se jí celý výjev jen nezdál. Všimla si, že Tacitus držel hlídku a jala se dělat totéž. Pokud se neměla hnout z místa, chtěla být užitečná alespoň tímto způsobem.

První klíč nezapadal a i jemné pohyby vyvolávaly nevítané cinkání, které nutilo Conalla přesunout se k dalšímu, aniž by se o nesprávnosti prvního kusu mohl dostatečně ujistit. Takto pokračoval až ke třetímu klíči a do mysli se mu draly první náznaky pochyb, když se mu náhle podařilo zámek úspěšně odemknout.

Cvaknutí podtrhlo celý pro ně ohlušující orchestr, ale zdálo se, že se nikdo neprobudil, čemuž snad pomohly i zbytky medoviny kolující v žilách jejich vězňů.

Po odstranění zámku následovalo to nejpomalejší otevírání dveří, které kdy zažili, neboť nemohli riskovat vysoký tón vrzajících pantů.

Když se před nimi konečně nabízela rádoby volná cesta ke svobodě, sesunuli se Agaliané z vozu na zem a Tacitus se na Caoimhe otočil s gestem ujišťujícím ji na pochybách, zda skutečně zůstat, či se raději nepokusit o útěk.

Oba muži se pak pod jejím dohledem plížili různými směry.

Většina otrokářů spala pod širým nebem ve spacích pytlich, s výjimkou jejich hlídače, který chrápal v sedě opřený o kolo jejich vozu, a vůdce spícího pod kondem, cestovním přístřeškem připomínajícím odporovací stan o jedné plachtě natažené na provizorním dřevěném rámu.

Přesun k oběma jejich cílům byl svižný. První dorazil Tacitus ke hlídači. Rozhlédl se a viděl, že i Conall se pomalu blížil k vůdcovu přístřešku, zatímco opatrně jímál zabalené řetězy v ruku.

Jakmile zaujali své pozice, kývli si na znamení připravenosti a oba se jali k útoku.

Tacitus nebyl ozbrojen. Mimo klec a s pouty bezpečně ležícími stranou jeho dosahu však mohl konečně využít svůj um. Sedl si naproti spícímu hlídači, natáhl levou ruku a opřel ji o kolo.

Zavřel oči a zaměřil své myšlenky na dub, ze kterého byl vůz vyroben. Dýchal mělce a pravidelně, stejně jako když bojoval s bolestí svého zraněného boku. Cítil sílu uctívaného krále lesních stromů a moc, kterou ještě stále, i v tomto zpracovaném stavu, symbolizoval. Viděl, jak se strom kdysi majestátně tyčil na vstříc živlům, když stál

pevně zakořeněn a plnil tak svou roli posla mezi nebem a zemí. Zesláblý duch stromu poznával Tacitovu mysl a přijímal jeho počiny za své.

Ted', řekl si v duchu a přikryl pravou rukou ústa hlídače tak, aby nebyl schopen křičet.

Jeho cílem bylo muže zneškodnit, ale neusmrtit. Na poslední chvíli se mu však vybavilo utrpení, kterým Caoimhe i s ostatními provedl.

Dříve než se stihl otrokář bránit, vyrazil z kola do jeho zátylku dřevěný bodec ostrý jako železný oštěp, který pokračoval skrze krk a nakonec jej opustil proražením hrdla. Muž v ten okamžik na místě zbledl hrůzou a zchladl smrtí. Společně s jeho odchodem nenávratně povadly řady travin v okolí, skoro jako by i je opustila síla k životu.

Conall se mezitím po kývnutí na Tacita sehnul nad spícího vůdce, o kterém věděl, že musel bezpodmínečně zemřít, pokud měl jejich útek být úspěšný.

Oba byli statní muži, ale on měl výhodu překvapení. Musel se však ujistit, aby otrokář nestihl sáhnout po opasku s dýkou, který měl položený v rohu kondusu, mimo Conallův dosah.

Opatrně vytáhl řetěz z látek a pevně jej chytil na obou koncích. Bez zbytečného otálení jím bleskově obepnul vůdcův krk a tahal směrem ven z přístřešku, pryč od jediné blízké zbraně, kterou by se vůdce býval mohl bránit.

Ten se po prvotním šoku začal okamžitě vzpouzet, ale od prvního momentu měl namále, protože Conall chytře vyčkal, než jeho oběť vydechne před tím, než začal škrtit.

Tahal jej trhavými pohyby dále a dále, zatímco se vyhýbal máchaní a neohrabaným ranám mířeným jeho směrem.

Vůdce lapal marně po dechu.

Cítil, jak s každou sekundou slábne a periferně zahlédl, že se vyvolaným hlukem někteří z ostatních otrokářů rovněž probouzeli, o čemž ho i brzy přesvědčil výkřik: „Pozor, budí se!“ který přicházel z klece od Caoimhe.

V ten moment Conall rovněž vykřikl z plných plic: „Declane, Maeve, teď! Podřezejte ty šmejdy!“ a dokončil své dílo zlomením vůdcova ochablého vazů.

V reakci na povel se z lehu v travinách několik kroků stranou zvedli dva agalianští bojovníci s připravenými zbraněmi a bez váhání vyrazili vstříc zmateným otrokářům.

Dříve než se stihli vymotat ze spacích pytlů, byla polovina z nich mrtvá, zbytek se proto dal na útěk a jen jednomu se podařilo včas sáhnout po zbrani. Ten však rychle ztratil naději, když náhle stál v přesile čtyř ku jednomu bojeschopným Agalianů.

Rozhlédl se kolem a viděl krev na několika místech stále živě pulzující z mrtvých těl jeho druhů. Podíval se Conallovi do očí a zakýval hlavou v prosebném gestu o ušetření jeho života. Svůj meč nechal poraženě dopadnout na travnatou zem a klesl na kolena.

„Zbabělče,“ nařknul ho Agalian zhnuseně a využil jejich vlastní pouta k otrokářovu uvěznění.

„Prosím,“ ozvala se z klece Caoimhe, „můžete mě také osvobodit?“

Tacitus si vzal klíče a běžel za dívkou. Když uvolněná pouta spadla z jejích končetin a odhalila na nich do krve sedřenou kůži, zvedl pohled s utrápenou otázkou: „Odkud pochází tvá jemnost, děvče?“

Na moment zaváhala, než si uvědomila, že se po době, jež se zdála být věčností, skutečně zase neměla čeho obávat.

„Jsem dcera zástupce náčelníka kmene z Armoriky. Unesli mě, když jsem byla sbírat bylinky pro matku nedaleko našeho oppida.“ odpovídala s radostí, že konečně nemusela šetřit slovy.

„Z Armoriky vsutku?“ odvětil Tacitus překvapeně. „To zvláštností jest.“

„Proč? Co je na tom zvláštního?“ chtěla vědět.

„Jen to, že přítomnost otrokářská hluboko tak v území našem a znalost okolí jeho i schopnost prokluzování skrze něj nanejvýš překvapivé jsou,“ vysvětloval a otočil se přitom za spoutaným otrokářem.

Zatímco Declan a Maeve procházeli vybavení a truhly, které po věznilích zbyly, Tacitus a Conall se pokoušeli vytěžit co nejvíce informací z jejich zajatce. Po troše bolestivého přesvědčování začal ochotně vykládat vše, co věděl. Museli k tomu ale použít kostrbatou kombinaci obou jazyků a místy se nebyli schopni dorozumět vůbec.

S tím, co zjistili, se vrátili za Caoimhe, která rozcvičovala ztuhlé, ochablé svaly na nohou prvními kroky svobody.

„Zdá se, že jsi byla jejich cílem od samotného začátku. Tvůj únos nebyl náhoda,“ tvrdil Conall, „dostali za tebe prý zapláceno předem,

nepochopili jsme ale proč a od koho, ani co přesně s tebou bylo v plánu.“

Odkášlal si.

„Když jsme s Maevem a Declanem narazili na jejich hlídku, vymysleli jsme plán, který nám i vyšel. Jejich zvědi nebyli zdaleka tak bystří, jak si mysleli. Moji chlapi odlákali jejich pozornost, aniž by je vyčenichali, a já mezi tím zjistil, že vás mají v želízkách. Popravdě jsi mě ty ani tak nezajímala, ale uvězněný dryí dai se nevidí každý den.“

„Díky,“ přerušila ho ironickým tónem.

„No... nic, pak jsem je nechal, aby mě našli a v předstíraném boji jsem jednoho setnul dřív, než dorazily jejich posily. Maeve a Declan měli instrukce zaútočit časně z rána po dni, kdy uslyší předem určenou salvu nadávek.“

Nadechl se s pyšným nadšením z úspěšného plánu.

„Jejich nenasytnost jim byla osudná, protože únosem dryí dae na sebe upoutali příliš pozornosti.“

Otočil se směrem k Tacitovi.

„Jednu věc ale nechápu. Vidím výsledek toho, co jste provedl hlídači u vozu. Jak vás vůbec zajali, když dokážete něco takového? Souvisí to s těmi pouty, co vám žhnuly, že je to tak?“ chtěl vědět Conall.

„Tato znalost ti skryta zůstane i přes vděk můj, bojovníku. Kdo jste ale ke koncům vlastně vy?“ otočil pozornost zpět.

„Jsme bojovníci z kmene Aedui, původem z osady Bíbcarte,“ vysvětloval.

„Náčelník nás vyslal na diplomatickou cestu severně k Parisiiům a při návratu zpět do Arctunu jsme si chtěli něco ulovit, když jsme na vás narazili.“

„Bojovníci na cestě diplomatické?“ reagoval Tacitus nechápavě.

„Ano, náš dryí dai Diviciacos odcestoval do Caput Mundi. Jistě o něm víš, má vás tam nějak zastupovat.“

„Ach ano, vím.“

„Promiňte, ale,“ vstoupila do rozhovoru Caoimhe, „dokázal by mi někdo z vás poradit, jak se vůbec teď dostanu zpět do Armoriky? Sama cestu najít nedokážu, jsme příliš daleko.“

Rozhlédli se po sobě a Conall si znovu odkašlal.

„Jasně, doprovodím tě tam,“ odpověděl.

„Rovněž připojím se k cestě vaší,“ přidal se Tacitus.

„Nemáš vlastní poslání, dryí dai?“

„Mé poslání na světě vykresluje se teprve, do doby dokončení malůvky této nápomocen mohu býti.“

„Eh... dobře,“ přikývl Conall, aniž by plně porozuměl jeho slovům, „takže chlapi, my si vezmeme tři koně a pár zásob na cestu. Vy sbalíte zbytek, včetně téhle svině,“ dodal s prstem zvednutým směrem k poslednímu otrokáři, „a vyrazíte s tím domů. Po cestě bacha, ještě tu někde bude ten zbytek s posledním zvědem, ale počítám, že spíš všichni zdrhají.“

„Skutečně budete tak hodní a doprovodíte mě? Otec se vám jistě odmění!“ řekla Caoimhe s nadšením.

„O odměny z Avarica nestojím, vaše šlechetnosti,“ odfrkl si Conall s jistou nechutí, „ale nechat tě v tom nehodlám.“

Tacitus jen s úsměvem přikývl.

KAPITOLA 2.

1. BŘEZNA, 30 L. PŘ. Z., CAPUT MUNDI

V období politických a sociálních nepokojů bylo Caput Mundi a provincie jím spravované rozděleno na mnoho různorodých, v názorech se lišících skupin, z nichž nejvýznamnější byli populárové a optimáti. Během Sociálních a Spořádaných válek proti sobě postavily tyto konflikty dva významné muže, přezdívané Novus a Felixus. Novus navzdory svému stáří vytlačil mocného Felixu z mnohých postavení, ten se ale po smrti svého oponenta vrátil do Caput Mundi připraven restaurovat své postavení, společnost i zákon samotný.

Zadýchaný sacerdos se blížil k prvním mramorově bílým schodům vysokého chrámu. Výjimečně přitom nevěnoval pozornost okolním budovám, jejichž převažující hojnost jej často rozhořčovala, neboť tam, kde mramorový vstup do domova jeho řádu končil a byl nahrazen tufovým jádrem, přepych jiných svatých míst teprve začínal.

Navzdory vrzání v kloubech bral schody po dvou či po třech, zatímco se snažil nezakopnout o svou trabeu – tógu upravenou na

míru elitám či právě kněžím, jako byl on. Právě onen do červena zbarvený oděv nyní zakrýval pot na jeho těle, jenž mu byl patrný pouze na čele, v obličejí a na několika málo prosakujících místech, kde záhyby trabei spadly z jeho ramene a odhalily tak bílý podklad drahé tógy.

Nic netušící kolemjdoucí přisuzovali sacerdovi krůpěje ve tváři rašící při výstupu z Fóra do Capitolského kopce pouze jeho zbrklému spěchu, který je však vzhledem k vrásce malujícímu věku často zaskočil.

Ze všech sil utíkající kněz byl nanejvýš raritním úkazem i v tomto jádru městského života, přesto se před zpoceným Quintem nyní rozrážely masivní vchodové dveře jeho cíle, jen aby byl přivítán upřeností zmatených pohledů svých kolegiálů, neboť si mechanismus pantů vždy počínal daleko jemněji.

„Kde je Decimus?!“ vyhrkl tak hlasitě, jak mu jen suché hrdlo při pauzách v lapání po dechu dovolilo.

Zaskočení přítomných tím však nepřekonal.

„Tak kde u sovích očí je?!“ naléhal s důrazem na často udiveně vypadající oči zvířete, které bylo jedním ze symbolů jimi uctívané bohyně.

Konečně se dočkal odpovědi, zatímco se pro úlevu opíral o křivky blízkého ionického sloupoví: „Je v západní obřadní místnosti, vítá nové iniciované,“ rozlehlo se po prostorném rotundovém předsálí s dohrou ikonické ozvěny, která Quintovi zastřela možnost určit s přesností osobu, jež mu nevhodně odpověděla.

„Díky,“ vydechl a vydal se křečovitým během směrem k řečené místnosti. Než však dorazil k jejím dveřím, zhotovených ze stejně masivního kovu, jako byl ten v hlavním vchodu, uvědomil si, že by měl všechny varovat.

„Felixovi muži jsou mi v patách... a u bran Caput Mundi již čeká armáda! Víte dobře, co to znamená!“ vykřikl, aniž by se zastavil.

Dveře do západní obřadní místnosti se před Quintem rozrazily ještě rychleji, neboť byly oproti vchodovým o polovinu nižší a tím i mnohem lehčí, přestože stále přesahovaly o půl muže jeho řídnoucí hnědošedé, na krátko zastřižené vlasy.

Ze spár pečlivě opracovaných tufových zdí se na něj uvolnila trocha pojivého vápna a dopadla mu na ramena, neboť se ve dveřích zastavil, aby si rychle změřil místnost i její osazenstvo pohledem.

Na nízkých dvoupatrových tribunách, rovněž tvarovaných z tufového kamene, umístěných po obou stranách místnosti, sedělo jen málo přihlížejících sacerdosů nižších úrovní a s nimi i řada osob, které viděl poprvé v životě. Dalo se předpokládat, že to byli blízcí právě iniciovaných dětí, kterým se poštětilo získat pozvání k obřadu. Žádné speciální vybavení nebylo ku této příležitosti přineseno, a proto naproti Quintovi přibližně dvacet dětí pouze skromně postávalo před vyvýšeným mramorovým pódiem s kazatelským ambonem, za kterým v tuto chvíli setrval vzpřímený Decimus. Byl oděný ve stejnobarevné trabee obohacené o jemné zlaté prošívání a na své vrásčité tváři nedával jako obvykle znát ani zlomek emocí.

Nenadálé přerušení, šum a narušený klid pronikající z předsálí zpoza Quinta však i jeho mírně zaskočil.

Uvolnil držení svého těla, jako by vystoupil z role kazatele, a sklonil pohled ke svému podřízenému.

„Čím jsme si zasloužili tvůj pozdní příchod, pane Prefekte?“ pronesl ve zvědavém klidu.

„Felixovo vojsko je v ulicích, pane. Vyhlásili řadu proskripcí a po celém městě kromě jiných vyvěšují i vaše jméno!“ chrлил ze sebe ve spěchu.

Někteří kněží na tribunách v rozhořčení vstali.

„Běžím k vám rovnou od budovy Curie, ale bez pochyby mě i přes paniku okolního davu zahlédli.“

„Nebylo třeba ji přinést i sem, Quinte. Jakmile dokončím tento obřad, sám vyhlédám Pontifa Maxima a zodpovím se jakýmkoliv obviněním, které mi mohou mylně hrozit.“ odpovídal Decimus s uklidňujícím gestem směřovaným ke všem přihlížejícím, jako by ho varování vůbec nerozladilo.

„To je ale hloupost!“ vykřikl Quintus.

Děti před pódiem se otáčely z jednoho kněze na druhého a vyměňovaly si ustrašené či nechápavé výrazy.

„Pane Prefekte,“ spustil Decimus již důrazněji, přesto však s odměřeným tónem, „jako Magister Minervae mám jasné povinnosti a v situaci, jako je tato, je i jednou z nich zodpovídat se nejvyššímu sacerdovi, který bude nad řády jistě držet ochrannou ruku.“

„Při vší úctě pane, vím dobře, že vašemu postavení kromě jeho názvu, povinností a privilegií přísluší i oslovení *vaše moudrosti*. To jsem však nyní ve spěchu možná i docela šťastně vynechal, protože dodržením tohoto pravidla byste si počínal jako čistokrevný pitomec!“ reagoval s narůstajícím nátlakem.

„Scaevola je mrtvý!“ pokračoval, „Felixus se sám jmenoval novým Pontifem Maximem a co víc, vaše jméno bylo v očích Republiky zbaveno všech titulů i majetku. Kdokoliv vás nyní může beztrestně zavraždit! Tak je psáno!“

Vážnost těchto slov pochopili již všichni, jenž je vyslechli.

Decimus chvíli mlčel, pak upřel pohled na děti před ním a změřil si je. Ty se v okamžité reakci seřadily zpět do perfektní linie.

„Zdá se, že na správnou ceremonii se všemi tradicemi i náležitostmi budete muset počkat do mého návratu. I přesto vás nyní všechny slavnostně vítám jako naše nové kolegiály. Učte se našim zvykům, znalostem i činností. Upřednostňujte způsoby rozumu nad lákavostí nenávisti a pamatujte, že v logice či cviku vždy naleznete přítele. Tímto vás před zraky svědků prohlašuji Minervalis Initiatus.“

Na okamžik se odmlčel a vyměnil si vážný pohled se všemi dospělými. Význam v jeho očích byl jasný, měli se o nově iniciované postarat, chránit je, i učit.

Děti se navzdory celkové atmosféře téměř jednotně usmívaly. Dostalo se jim velké pocty, a přestože jí zatím docela nerozuměly, Decimův pohled je v tomto přesvědčení jasně ubezpečoval.

„Svou přísahu pronesete později pod dohledem vašeho Prefekta, který vám i za okamžik řekne, jak si budete počínat v nadcházejících složitých časech. Já se s vámi nyní k mému zármutku loučím. Nechť jsou vaše cesty vystlány olivovými věnci a v temných nocích nad vámi drží ochranné křídlo tichá soví bdělost.“

S těmito slovy sestoupil sacerdos ze své vyvýšené pozice a přispěchal ke Quintovi, aby si s ním vyměnil několik nezbytných slov.

Paprsky pronikající skrze vysoko umístěné bazilikální okno, které bylo zasazeno v masivní vnější zdi opisující rotundový tvar vnitřního předsálí, postupně nabíraly červené zbarvení, které naznačovalo předzvěst krvelačnosti blížící se noci.

Zmatek se postupně rozpoutával i na nádvoří Capitolia.

Několik rodičů iniciovaných dětí si dalo všechny vjemy dohromady a uvědomili si, že vojáci byli již bez pochyb přítomni na zdejší svaté půdě.

Podle těchto domněnek pak také i jednali a s neznatelným otálením vyrazili pro své děti, které se bez ohledu na názory jejich nově nabytých řádových nadřízených jali odvést do bezpečí v doprovodu různých vysvětlení. Po stěnách místnosti se tak plazila ozvěna strachem pobízených názorů.

„Rychle, pojďme odtud, s vyvrheli nechceš mít nic společného,“ zaslechli sacerdosové z jedné strany.

„Snad si nemyslí, že zrovna jim něco odpřisáhneš,“ ozvalo se z druhé.